

TIRSDAG DEN 24. JUNI 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Forsæde

(Mødet åbnet kl. 9.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. - Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 19. juni 2008, for genoptaget.

2. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

3. Resultaterne fra Det Europæiske Råd den 19.-20. juni 2008 i Bruxelles - Det slovenske formandskabs aktivitetsrapport (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om resultaterne af Det Europæiske Råd den 19.-20. juni 2008 i Bruxelles og redegørelsen fra formanden for Rådet om det slovenske formandskabs forløb.

Grupperformændene og de politiske grupper vil fremlægge deres holdning og samtidig give en vurdering af det slovenske formandskab.

Lad mig oprigtigt takke Rådets formand og Sloveniens premierminister, hr. Janša, og hans europaminister, hr. Lenarčič, for det fremragende samarbejde med Parlamentet og formanden.

Jeg vil også gerne sige til Dem, at jeg opfattede dette formandskab som et af de mest venligtsindede, som Parlamentet nogensinde har oplevet, og det vil jeg gerne oprigtigt takke Dem for her på et plenarmøde i Parlamentet.

(Bifald)

Janez Janša, formand for Rådet. - (SL) Hr. formand! Mange tak for ordet, og også tak for Deres ros til det slovenske formandskab! Jeg har sat stor pris på det gode samarbejde under vores EU-formandskab, herunder samarbejdet med Parlamentet. Til Dem, hr. Barroso, formand for Kommissionen, kan jeg med hensyn til samarbejdet med Kommissionen sige, at det har været rigtig godt, og synergien mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet i de seneste seks måneder har hjulpet os til at opnå flere fremskridt, som har gjort Unionen bedre og mere effektiv, særligt med hensyn til at finde de nødvendige løsninger på de globale udfordringer.

Det glæder mig at have lejlighed til i dag at forelægge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i juni. Det var et interessant møde fyldt med udfordringer og på en måde også en chance for at samle op på de fremskridt, som vi sammen har gjort i de seneste seks måneder. I første halvdel af 2008 har den ene begivenhed fulgt den anden med korte mellemrum. De forandringer, som vi har skabt, beviser, at Europa er dynamisk, velfungerende og i stand til at løse problemer.

Vi har i de seneste seks måneder - hvis jeg blot skal nævne nogle få resultater - udvidet euroområdet, hvor vi i sidste uge bød velkommen til Slovakiet, som tiltræder euroområdet den 1. januar 2009, vi har fjernet de sidste Schengenbarrierer, og vi har indledt og gennemført en betydelig del af aktiviteterne i det europæiske år for interkulturel dialog. I den forbindelse vil jeg gerne sende en særlig tak til Parlamentets formand, hr. Pöttering, for de mange forskellige arrangementer, som Parlamentet står bag i løbet af det europæiske år for interkulturel dialog. Jeg har selv deltaget i flere af disse arrangementer. Især var mødet med de religiøse ledere efter min mening af stor betydning og en videreførelse af en tradition, som er værd at holde i hævd.

Vi oprettede Euro-Middelhavs-universitetet ved den slovenske kyst og nåede til enighed om at placere hovedkontoret for Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi i Budapest. Vi har indført havets dag i Europa. I marts indledte vi anden fase af den fornyede Lissabonstrategi og indførte en femte frihedsrettighed.

Vi har også fejret nogle vigtige EU-jubilæer: 10-året for Den Europæiske Centralbank og euroen, 50-året for Parlamentet og 60-året for Haagkongressen.

Som jeg allerede sagde tidligere, var det muligt at skabe fremskridt takket være primært det gode samarbejde og den synergi, vi opnåede mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen. Jeg vil endnu en gang takke begge formænd for deres ukuelige personlige engagement. Uden dette ville koordinationen have været betydeligt vanskeligere og disse fremskridt mere usikre. Det var kort og godt en strategisk hjælp. Det skal De have tak for - og også tak til gruppeformændene og Parlamentets udvalgsformænd for den gode kommunikation, for deres samarbejde, navnlig i den seneste uges tid efter folkeafstemningen i Irland, som politisk har været meget krævende. Jeg må sige - naturligvis er dette min vurdering - at vi har betragtet dette samarbejde som rigtig godt.

Jeg vil gerne starte dagens vigtige redegørelse om Det Europæiske Råd i juni, hvor jeg sluttede min tale i januar under fastlæggelsen af prioriteterne, nemlig med ønsket om, at en tilfældig forbipasserende i en tilfældig by i EU, også i Irland, en dag uden tøven vil sige, at han føler sig som europæer og bekymrer sig om Europas fremtid, fordi han ved, at Europa bekymrer sig om hans fremtid.

Jeg mener selv, at de seneste begivenheder og Irlands "nej" til Lissabontraktaten har givet dette ønske større vægt. Vi skal gøre os klart, at dette ikke er en krise for Lissabontraktaten eller en krise for Europa eller EU generelt. Jeg tror, at der er tale om den klassiske udfordring i politik, som har eksisteret lige så længe som politik - siden politik har tjent almenvellet.

Udfordringen er følgende: Hvordan sikrer vi flertallets støtte til reformforslag og forslag til forandring på et tidspunkt, hvor tingene går godt, på et tidspunkt, hvor der ikke er nogen store ydre farer at få øje på, og på et tidspunkt, hvor vi kan se, at de nuværende generationers liv i Europa er betydeligt bedre end de forrige generationers? Hvordan kan vi overbevise folk om, at det er nødvendigt at indføre nogle ændringer, for at dette gode og stabile liv kan fortsætte? Hvordan kan vi sikre opbakning til de foreslåede ændringer på et tidspunkt, hvor solen skinner, hvor vejret er dejligt eller forholdsvist dejligt? Hvordan forklarer vi, at det vitterligt er nødvendigt at foretage reparationer i tide?

Når det ikke lykkes os at forklare dette - og det er både et nationalpolitisk og et EU-politisk problem - er den enkeltes underbevidste reaktion - hvilket er logisk og normalt - at forsvare det eksisterende. Vi klynger os til håbet om, at det, vi har, har vi fået via eksisterende løsninger, og hvorfor skulle vi så ændre dem. Under disse omstændigheder er det betydeligt lettere at beskrive frygt end at beskrive fremtidige resultater, som vi endnu ikke står med i hånden.

Udfordringen her er stor, og drøftelserne på Det Europæiske Råd i juni viste klart, at det må vi acceptere. De viste også, at vi står sammen i erkendelsen af, at en udvidet Union har behov for dels instrumenter for at kunne fungere mere effektivt og demokratisk indadtil, dels et nyt institutionelt grundlag for at kunne fungere mere effektivt udadtil. Der er ganske enkelt ikke noget alternativ her. Vi kan lede efter forskellige løsninger, men der er ganske enkelt ikke noget alternativ til denne strategiske løsning.

Vi blev også enige om, at vi på baggrund af en fælles strategi, en fælles analyse, og på baggrund af forslagene fra vores irske kolleger vil fastlægge den videre vej frem på Det Europæiske Råd i oktober. Indtil da bør vi imidlertid følge tre retningslinjer, nemlig forsøge at finde en løsning, der ikke vil få grundlaget til at vakle i den Lissabontraktat, som vi blev enige om og sammen undertegnede den 13. december sidste år, og som indeholder nogle gode løsninger på EU's største udfordringer. Aftalen er således, at vi arbejder videre herfra og ikke starter forfra.

Det er ligeledes aftalen og konklusionen, at ratificeringsprocessen skal fortsætte. Demokrati betyder, at alles mening respekteres, at alles mening tæller lige meget, at de irske vælgers afgørelse respekteres som udtrykt ved folkeafstemningen, men at holdningen hos resten af os naturligvis også respekteres. Indtil videre er traktaten blevet ratificeret af 19 nationale parlamenter. Det britiske parlament afsluttede ratificeringen samtidig med folkeafstemningen i Irland og Det Europæiske Råds møde. En af medlemsstaterne fortsatte kort og godt ratificeringsprocessen i det planlagte tempo, samtidig med at disse begivenheder fandt sted.

Til trods herfor, og som jeg allerede har sagt, skal signalet fra Irland tages seriøst. Om ikke andet fordi det ikke er første gang, at der er sagt "nej" til foreslåede ændringer eller til en reformtraktat. Desuden er dette ikke den sidste traktat, som vi harmoniserer, eller som det bliver nødvendigt at ændre. Dette er ikke den sidste ændring, som EU vil foreslå. I de kommende år og årtier vil der også blive behov for løsninger på nye udfordringer. Sådanne og endnu vigtigere beslutninger end disse vil løbende skulle koordineres. Derfor skal der tages højde for og behørigt hensyn til dette med det samme.

For det første, hvorfor er dette sket? Vi skal klarlægge alle årsagerne, og efter min mening primært koncentrere os om det, som jeg talte om tidligere - nemlig den klassiske udfordring i politik. Samtidig mener jeg, at vi skal fokusere på vores kommunikation, gennem hvilken vi klart og tydeligt bør og skal vise europæerne, hvorfor Europa har behov for en ny traktat. Jeg mener, at det er muligt og ikke så vanskeligt at forklare folk dette, men vi har behov for tid og den rette indgangsvinkel.

Jeg mener også, at vi skal bygge videre på den kendsgerning, at den generelle holdning til EU-institutionerne er ved at ændre sig. Hvis jeg skal være mere præcis, mener jeg, at vi skal lægge flere kræfter i at opbygge en europæisk identitet. En europæisk identitet, der ikke krænker medlemsstaternes nationale identitet. En form for synergi mellem disse identiteter. Her forestiller jeg mig ikke, at vi kommer ud i en form for konfrontation mellem de forskellige identiteter, men at der skabes en synergi. Jeg mener, at det er yderst vigtigt, at vi i den forbindelse erkender, at denne identitet kun langsomt kan opbygges gennem formelle handlinger og formelle institutioner, og at vi desuden har behov for en blidere tilgang.

På det punkt var der en rigtig god debat med, hvad vi kan kalde det europæiske civilsamfund, i forbindelse med 60-året for Haagkongressen, hvor der blev fremsat en række gode forslag. Formanden for Parlamentet deltog i denne debat, og det samme gjorde formanden for Kommissionen og lederne af talrige andre europæiske institutioner og hundreder af unge mennesker samt repræsentanter for ældre generationer fra hele EU. Flere forslag blev gentaget, og dem skal vi efter min opfattelse gå i gang med at gennemføre i den kommende tid.

På trods af at vi i EU har mange officielle sprog med samme status - og at det i en vis udstrækning er problemet i forbindelse med udviklingen af den europæiske medieindustri, eksempelvis den europæiske filmindustri - bør det ikke være en hindring for at vedtage tiltag eller tage sådanne skridt og undgå den lette udvej. Med hensyn til identitet er det meget vigtigt, at folk kan identificere sig med noget fælles - f.eks. et EU-fodboldhold. Der kunne afholdes en fodboldkamp mellem EU og Latinamerika eller Den Afrikanske Union. Der har tidligere været lignende eksperimenter. De tiltrak langt større opmærksomhed fra den europæiske offentlighed end selve mødet. Det bør vi tage ved lære af.

Det betyder til gengæld, at vi skal tilpasse kommunikationen. (*afbrydelse - latter*) Den kamp ville bestemt tiltrække mange tilskuere. Måske flere end dette møde. (*latter*)

Med hensyn til kommunikationen mener jeg, at vi er nødt til at indse, at den moderne teknologi skaber en form for ny tilgang til kommunikation blandt de unge generationer, og at dette åbner talrige nye muligheder og gør, at vi vil kunne overvinde mange barrierer, som det ikke tidligere var muligt at bryde. Samtidig betyder det naturligvis, at vi har en meget krævende befolkning. Der er tale om mennesker, som kender deres rettigheder og også er klar over muligheden for at udøve disse rettigheder, og det skal der tages højde for i kommunikationen.

Kort sagt er jeg overbevist om, at det tempo, hvormed løsningerne i forhold til Lissabontraktaten findes, ikke vil blive ødelagt i tiden frem til oktober. Flertallet af mine kolleger fra de EU-medlemsstater, hvor proceduren for ratificering af Lissabontraktaten endnu ikke er afsluttet, har i denne debat fortalt Rådet, at det vil ske inden for de kommende måneder. Tallene vil se helt anderledes ud i oktober.

Rådet har ikke ændret dagsordenen trods denne hårdknude i ratificeringsprocessen, som skyldes folkeafstemningen i Irland. Dagsordenen fokuserede på sikkerhedsspørgsmål, stigningerne i prisen på olie og energiprodukter og de sociale konsekvenser af dette og naturligvis miljø- og energispørgsmål.

Vi har fastlagt en bestemt måde at håndtere de stigende fødevarer- og oliepriser på - jeg tror, at kommissionsformanden vil sige mere om dette - men Rådet har ikke desto mindre fastslået, at problemet er alvorligt. Mens fødevarerpriserne i 2006 steg med 9 %, steg de sidste år med 40 %, og i årets første kvartal nåede de deres højeste nominelle værdi i de seneste 50 år. Desuden er oliepriserne på seks år steget med 500 procentpoint, hvilket har ændret situationen strategisk.

Derfor har vi i Rådet talt en hel del om kortsigtede foranstaltninger, særligt af den type, der er presserende behov for hos enkeltpersoner og husholdninger med lave indkomster, hvor en stor del af budgettet går til fødevarer. Her er vi naturligvis nødt til at vide, hvilke foranstaltninger der falder ind under EU-politikkerne, og hvilke der falder ind under de nationale politikker eller medlemsstaternes regeringer. Mange af disse foranstaltninger vedtages af de enkelte lande. Kommissionen har også vedtaget en række foranstaltninger, som henhører under dens kompetenceområde. Disse foranstaltninger er nødvendige - kortsigtede foranstaltninger er nødvendige. Alene at tale om langsigtede foranstaltninger er bestemt en fejl, fordi indtil de langsigtede foranstaltninger begynder at virke, skal folk have noget at leve af. I den mellemliggende periode

er vi nødt til at hjælpe dem, som er hårdest ramt. Det forventes desuden af de nationale regeringer og af EU. Vi er imidlertid nødt til at vide, hvilken indsats der er mest effektiv, og på hvilket plan der skal sættes ind.

Formålet med EU er naturligvis primært, at vi inden for rammerne af dette Fællesskab, i EU, kan finde løsninger på problemer, som de enkelte lande ikke kan løse individuelt. Når vi taler om de egentlige årsager til de stigende priser på olie, fødevarer, råstoffer og energi generelt, så er dette globale strategiske problemer. Hvis der er et udtalt behov for en fælles europæisk indsats, så er det netop nu, i denne situation.

De egentlige strukturelle eller strategiske årsager til disse kraftige prisstigninger er naturligvis et misforhold mellem udbud og efterspørgsel. Efterspørgslen er steget ganske markant på det seneste. På kort og mellemlang sigt kan vi forsøge at rette op på denne ubalance primært gennem en øget produktion, åbenhed, en markedsorientering af landbrugs- og energisektorerne og naturligvis gennem nytænkning, der kan skabe resultater på kort sigt, samt foranstaltninger såsom systematisk overvågning af prisinflationen.

Lad os imidlertid ikke narre os selv. Tiderne med billige fødevarer og navnlig billig energi er forbi. De vil ikke vende tilbage. Ændringer i forbrugsmønstrene samt nye teknologiske løsninger er nøglen her. For at opnå dette - og samtidig tage hensyn til miljøet, hvilket vi talte en hel del om i marts - oplever vi nu desuden, at der også er meget specifikke økonomiske og i høj grad sociale hensyn at tage. Der er ingen tid at spille.

Lad mig sige noget om de øvrige konklusioner. Vi er også nået til enighed om foranstaltninger, som vil øge europæernes sikkerhed. EU's succes vil i stigende grad afhænge af, at vi vender blikket udad, og derfor er det vigtigt, at borgerne føler, at åbenhed ikke bringer deres sikkerhed i fare, men øger den. Det kræver naturligvis, at vi indfører de rette mekanismer.

Rådet har således bekræftet de seneste resultater på området for retlige og indre anliggender, indgåelsen af aftalen om at udvide Schengenområdet samt aftalen om at overgå til et nyt andengenerations-it-system i september 2009. Det har bekræftet, at Europol omdannes til et EU-agentur, at der er sket fremskridt i gennemførelsen af en antiterrorstrategi, og at der er vedtaget en rammeafgørelse, der styrker borgernes rettigheder i forbindelse med håndhævelse af domme afsagt in absentia.

Vi har også taget skridt til at sikre et godt grundlag for vedtagelsen af energi- og klimapakken i slutningen af året. I den forbindelse kan jeg på baggrund af min egen erfaring fra de seneste seks måneder sige, at når vi taler om energi- og klimapakken og om klimaændringer, hviler praktisk talt hele verdens øjne på EU. Der forventes løsninger og også lederskab af os, og her bærer vi et meget stort ansvar.

Da kommissionsformanden og jeg mødte flere ledere fra de caribiske lande under topmødet mellem EU og Latinamerika og Caribien, bad de os om at få EU til at stå fast. Vi bør føre disse foranstaltninger ud i livet, for som de sagde, stod de over for meget direkte konsekvenser af en situation, hvor klimaændringerne ikke stoppes. Vi hørte bl.a. meget triste historier om, hvordan store områder, øområder i nogle af disse lande, allerede er ved at forsvinde.

På sit møde i juni opsummerede Rådet mange af de fremskridt, som vi har gjort. Der er ikke tid til at nævne dem alle nu. Vi glæder os over Galileo-aftalen. Vi glæder os over aftaler om flere direktiver, som gennem længere tid har krævet en harmonisering. Vi glæder os over, at der er sket et gennembrud i liberaliseringen af energimarkedet, både med hensyn til el og gas. Endelig glæder vi os også over, som jeg sagde tidligere, at vi nåede frem til disse løsninger enten gennem eller på grundlag af det gode samarbejde mellem Rådet, Parlamentet, de politiske grupper og formændene for Parlamentets arbejdsgrupper, og at kommunikationen var realistisk, og at vi var i stand til at tage disse skridt fremad.

Vi glæder os også over de opnåede fremskridt i forbindelse med det europæiske perspektiv for landene på det vestlige Balkan. Under dette formandskab er der undertegnet associerings- og stabiliseringsaftaler med alle disse lande. Med hensyn til situationen i Kosovo har EU spillet en strategisk og stabiliserende rolle. Vi glæder os over at have harmoniseret praktiske foranstaltninger, og over at vi i dag, trods bekymringerne i januar, da vi talte om disse prioriteringer, og da jeg besvarede Deres spørgsmål om situationen i regionen, kan sige, at den generelle situation i regionen er betydeligt mere stabil, og betydeligt mere stabil end mange havde forventet, inklusive i Kosovo.

Derfor takker jeg Dem endnu en gang oprigtigt for Deres samarbejde, som har skabt synergier. Mange af fremskridtene - også med nogle af de opgaver, som kun er halvfærdige, og som venter det næste formandskab - har vi kun kunnet opnå, fordi vi i høj grad lagde vores fælles vilje i arbejdet - til fordel for Europa.

(Bifald)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. - (EN) Hr. formand! Der er ikke to Europæiske Råd, der er ens, men dette kunne ikke have været mere kompliceret og have fundet sted på et vanskeligere tidspunkt - kun en uge efter det irske "nej" og på et tidspunkt, hvor der er stigende bekymring over fødevarer- og oliepriserens himmelflugt.

Vi kan takke premierminister Janšas effektive formandskab og rådsmedlemmers konstruktive engagement for, at der på mødet blev fundet en måde at komme videre på uden det store drama, som nogle har forsøgt at lægge op til. Der var snarere fokus på, at medlemsstaterne og de europæiske institutioner skulle arbejde sammen for at finde løsninger på både institutionelle og praktiske problemer, som direkte berører vores borgere.

Med hensyn til Lissabontraktaten var der bred enighed om de holdninger, som kom til udtryk under vores forhandlinger i Strasbourg. Ingen rejste tvivl om fordelene ved Lissabontraktaten eller ved medlemsstaternes fulde ret til at fortsætte ratificeringsprocessen - og de bør i høj grad opfordres til at fortsætte den. Det blev anerkendt, at resultatet af folkeafstemningen skulle respekteres og analyseres på behørig vis, og at der var behov for tid til at blive enige om det videre forløb.

Samtidig må institutionelle bekymringer ikke afholde EU fra at få gennemført sin politiske dagsorden for borgerne. At vende tilbage til dette spørgsmål på Det Europæiske Råd i oktober blev betragtet som den rette balance, idet de irske myndigheder ville få tid til at analysere og rådføre sig i sagen, og samtidig var det en anerkendelse af, at det fortsat er yderst vigtigt at finde en fremtidig løsning.

I mellemtiden viste Rådet, at det fortsat var fast besluttet på at gå videre med den politiske dagsorden, der fokuserede på borgernes behov. Der var navnlig en grundig drøftelse af det bidrag, som EU kunne yde i forbindelse med de stigende fødevarer- og brændstofpriser, hvor Rådet havde den klare holdning, at Kommissionens meddelelser om fødevarer- og oliepriser sikrede den rette ramme. Jeg glæder mig meget over opbakningen til vores meddelelser og over anmodningerne om yderligere tiltag fra Kommissionens side i denne sag.

Der var en livlig debat mellem visse medlemsstater, som ønsker, at EU kun skal fokusere på mere langsigtede strukturelle foranstaltninger og overlade de kortsigtede foranstaltninger til medlemsstaterne, og andre, som ønsker at kunne vise deres borgere, at vi er i stand til at tage hånd om deres bekymringer gennem særlige tiltag på såvel EU-plan som på nationalt plan. Jeg støttede kraftigt det politiske behov for at vise, at vi er rede til at handle for at imødegå konsekvenserne af høje olie- og fødevarerpriser for de mest udsatte i vores samfund.

Jeg ser bestemt ikke nogen uforenelighed mellem behovet for en strukturel løsning på det, der er et strukturelt problem - energikrisen - og behovet for en omgående indsats for at hjælpe dem i nød. Det er også vigtigt at forstå, at der er forskellige arbejdsniveauer, dvs. hvad vi kan gøre på nationalt, europæisk og globalt plan. Derfor har jeg på vegne af Kommissionen bekræftet vores hensigt om at fremsætte de forslag, som jeg skitserede i Strasbourg i sidste uge, navnlig udvidelsen af EU's støtte til fødevarer til de dårligst stillede i EU, fordi der er mennesker i EU, som har behov for vores støtte. Der er fattige mennesker, som har behov for EU's indsats. Jeg beskrev også vores forslag om at støtte landbruget i udviklingslandene og pakken, der skal hjælpe fiskere, som står over for et omstrukturingsbehov.

Medlemsstaterne har naturligvis også en hel række forskellige værktøjer til rådighed på nationalt plan via skattesystemet og de sociale sikringsordninger, hvor de kan yde hjælp uden at behøve Fællesskabets indsats. Sådanne foranstaltninger kan være en reel hjælp, men de fungerer bedst, hvis de er behørigt målrettet og koordineret, og navnlig hvis de er afstemt efter vores langsigtede strategier og langsigtede interesser.

Derfor glædede det mig især, at Rådet bakkede kraftigt op om en fremskyndelse af klima- og energipakken. Kommissionens argument om, at høje oliepriser er til fordel for vores energi- og klimapakke og til fordel for dens umiddelbare vedtagelse, blev fint accepteret og ikke anfægtet af nogen. Som vi også drøftede i sidste uge i Strasbourg, mindsker vi bedst vores sårbarhed over for fremtidige oliekriser ved at mindske vores afhængighed. Den bedste måde at gøre sig mindre afhængig på er at sigte mod større energieffektivitet og energidiversificering samt en større energiproduktion inden for EU. Det var præcis det, der var formålet med de forslag, som blev fremsat i januar.

Jeg ved, at Parlamentet lægger særlig stor vægt på pakken, og det er vigtigt, at de tre institutioner arbejder effektivt hen imod dens hurtigst mulige vedtagelse. Igen drejer det sig ikke kun om jordens og miljøets fremtid - som naturligvis er yderst vigtig - men også om energiforsyningsikkerhed og det presserende behov for økonomiske løsninger på vores borgeres bekymringer.

Kommissionen har som bekendt gjort det klart, at det indre marked for energi er yderst vigtigt for en vidtrækkende klimaændringspolitik. Den ene politik kan ikke lykkes uden den anden - energipolitikken og klima- og miljøpolitikken. Derfor er det vigtigt at lægge mærke til den brede enighed om væsentlige elementer af lovgivningspakken om det indre marked, navnlig spørgsmålet om en effektiv adskillelse af forsynings- og produktionsaktiviteterne fra netdriften i el- og gassektoren. I konklusionerne fra Det Europæiske Råd opfordres Rådet og Parlamentet til at nå frem til en endelig aftale om pakken inden udløbet af indeværende valgperiode.

Jeg er også særdeles glad over, at Rådet bakkede op om en anden vigtig langsigtet foranstaltning, nemlig en aftale om at placere Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi i Budapest. Forskning i klimaændringer og energieffektivitet vil stå øverst på instituttets liste. Rent faktisk er en del af løsningen på spørgsmålet om energi og klimaændringer netop innovation og teknologi. Jeg ser med etableringen af Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi og beslutningen om at placere det i Budapest et klart ønske om at gå videre med denne innovations- og teknologidagsorden.

Der var mange andre spørgsmål, som blev drøftet på dette Europæiske Råd. Premierminister Janša har allerede nævnt nogle af dem. Jeg vil ikke gå i detaljer, men blot nævne det vestlige Balkan, Middelhavsunionen, det østlige partnerskab og millenniumudviklingsmålene. Lad mig understrege konklusionernes betydning for det sidste punkt. Rådet bekræfter sit stærke tilsagn om at øge EU's årlige eksterne udviklingsbistand til over 66 milliarder euro i 2010. Mindst halvdelen af denne kollektive stigning vil blive tildelt Afrika. Efter forslag fra Kommissionen tilskyndes medlemsstaterne til at fastlægge deres vejledende tidsplaner for, hvordan de agter at nå deres aftalte bistandsmål.

Jeg mener således, at dette Europæiske Råd - selv om det fandt sted på et meget vanskeligt tidspunkt af de årsager, som jeg netop har nævnt - bestemt var meget vellykket. Det skyldtes i høj grad den meget kompetente og målbevidste måde, som det slovenske formandskab havde forberedt alt arbejdet på. Jeg vil gerne give udtryk for min anerkendelse af det slovenske formandskabs målrettethed, intellektuelle og politiske ærlighed og retfærdighed. Hvis alle medlemsstaterne anvendte de samme principper, ville EU kunne overvinde mange af sine vanskeligheder.

Det Europæiske Råd var under uventet pres. Det var i stand til hurtigt at tilpasse sig de nye realiteter og nå til enighed om den videre vej frem. Resultatet har vist en ukuelig og handlekraftig Union - en Union, som, jeg tror, er fast besluttet på at blive ved med at levere de rigtige resultater til vores borgere.

Hartmut Nassauer, for *PPE-DE-Gruppen*. - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Rådet har formået at sammenfatte konklusionerne på de vigtigste punkter på dets dagsorden på kun lidt over en halv side. Hele dokumentet fylder 25 sider. Det er - og det vil jeg gerne understrege - et prisværdigt eksempel på selvbeherskelse. Stilen i overvejelserne er i tråd med omstændighederne. Rådet tager sig tid. Det ønsker at tage fat på problemet med Lissabontraktaten igen til oktober, og indtil da gør det, hvad det kan for at klarlægge sagen.

Det er alt sammen rigtigt og korrekt. Det er rigtigt og korrekt at respektere den irske folkeafstemning. Det er forkert at begynde at lade pisen falde nu og forvente, at irerne derefter vil fedte for os - det er noget værre vrøvl. Vi skal ikke desto mindre overveje, hvordan vi kan løse denne situation, for den krise, som vi i øjeblikket står over for, stikker dybere, end hvad der nu er det andet mislykkedes forsøg på at gennemføre en reformtraktat, som der fortsat er behov for. Denne krise påvirker EU's grundlæggende forhold til sine borgere og borgernes forhold til EU.

Irerne sagde naturligvis "nej" af alle mulige forskellige årsager. En folkeafstemning er et politisk sammensurium, der består af mange forskellige ingredienser. I dette tilfælde har flere årsager bestemt spillet ind. Årsagerne skal findes dels i irsk indenrigspolitik og dels i irernes generelt desillusionerede holdning til politik - det er sandt. En systemfejl er imidlertid ved at vise sig her. En forfatning kræver en folkeafstemning og folkelig tilslutning, men her har vi at gøre med en international traktat. En international traktat er generelt uegnet til en folkeafstemning. Vi bærer omkostningerne ved denne systemfejl.

Vi er nødt til at overveje, hvorvidt vi ønsker at fortsætte på denne måde i fremtiden. Ser vi imidlertid bort fra alle indenrigspolitiske aspekter, var det irske "nej" grundlæggende rettet mod EU og måske mindst af alt traktatteksten. Hr. Barroso! Deres kommissær hr. McCreevy er sandsynligvis ikke den eneste, der ikke har læst traktaten, for det står grundlæggende ret klart, at Unionen oplever, at borgerne i stigende grad vender sig imod den.

Det er op til os her at begynde at finde årsagerne hertil - vi kan ikke overlade det til irerne. Det er op til os, til Parlamentet, til Rådet og ikke mindst til Kommissionen at begynde at finde disse årsager. Kommissionens

rolle er at foreslå EU-politiske initiativer. Det er navnlig Kommissionen, som skaber det politiske klima. Når folk taler om Bruxelles, tænker de fleste på Kommissionen og først derefter - med rette eller desværre - på Parlamentet og Rådet.

Europas forening er i al sin væsentlighed ubestridt. Jeg kender stort set ingen borgere, der er imod, at de europæiske lande samarbejder. Derfor er det så meget mere overraskende, at utilfredsheden har været så udbredt, hvilket vi i større eller mindre grad også har oplevet i alle de andre lande. Det er snarere EU's generelle image, som primært tegnes af Kommissionen, der giver os problemer.

Jeg tror godt, man kan sige, at Bruxelles i stigende grad går folk på nerverne. Idéen om EU som fredsstifter og som succesfuld økonomisk supermagt udviskes i hastigt tempo, og Unionen synes at være en molok, hvis enorme og besværlige bureaukrati, der indimellem fungerer enerådigt, får folk til at føle, at de ikke har nogen indflydelse på deres egne anliggender.

Hr. formand for Kommissionen! De sagde, at man ikke kan kritisere EU ugen lang og så forvente et jublende "ja" til EU om søndagen. Det ville have været mere korrekt at sige, at man ikke til stadighed kan indføre lovgivning, regulere og binde alt sammen med bureaukrati ugen lang og så forvente en venligt "ja" fra befolkningen om søndagen.

Lad mig give Dem et eksempel. Direktivet om jordbundsbeskyttelse er blevet forkastet af det fornødne antal medlemsstater med den begrundelse, at det strider mod nærhedsprincippet. Kommissionen bekymrer sig ikke om, hvorfor dette skete, men forsøger nu i stedet at ignorere det negative afstemningsresultat og fastholde sit erklærede mål. Det ville være mere hensigtsmæssigt, hvis vi i EU satte grænser for os selv - ud over dem i traktaten og dens detaljerede bestemmelser - og traf de beslutninger i EU, som det åbenlyst er nødvendigt at træffe på europæisk plan.

Derfor har vi behov for at udvikle en ny nærhedskultur. Vi skal give medlemsstaterne mulighed for at udøve deres beføjelser og ansvar, og vi skal samtidig sikre, at de påtager sig dette ansvar.

Formanden for Rådet talte om den europæiske identitet. Den er bestemt vigtig. Den skal imidlertid baseres på, hvad der er EU's ansvar, og hvad der skal forblive medlemsstaternes ansvar. Derfor skal vi gøre, hvad vi kan for at redde traktaten. Den er langt bedre end det, Nicetraktaten har at tilbyde os. Vi skal få mest muligt ud af denne mulighed - hvis en sådan mulighed findes - og vi skal forsøge at genoprette borgernes forbindelse til Europa.

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg lyttede nøje til, hvad hr. Nassauer havde at sige. Han foretog en god analyse af situationen for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, som har regeringsmagten i 21 EU-lande, udpeger størsteparten af kommissærerne og har et stort flertal i Parlamentet. Jeg foreslår, at De gentager den beskrivelse, som De netop gav af situationen for Deres gruppe og for Kommissionen på en PPE-kongres - så vil De skabe fremskridt. For én ting er sikkert og vist. Det spørgsmål, som vi skal drøfte her, er, hvor langt EU - og frem for alt, hvor langt de medlemsstater, der udgør denne Union, og regeringerne i disse medlemsstater - har fjernet sig fra borgernes hverdagsproblemer? Det er for let at sige, at det kun er de europæiske institutioners fejl.

Vi skal bestemt gå i rette med Kommissionen. Var det ikke genialt, at den fremlagde pakken med foranstaltninger fredagen efter den irske folkeafstemning? - Helt og aldeles fremragende! I forbindelse med den irske folkeafstemning talte den ikke om de fornødne foranstaltninger, der skal træffes af Kommissionen, og som den netop har beskrevet for os. Så offentliggjorde den dem om fredagen, da stemmerne var ved at blive talt. Hvilken kæmpe fejl. Vi er bestemt nødt til at tale om dette. Vi kan dog ikke stå her og sige, at det var Kommissionens fejl, og så bare give den en overhaling. Det ville være alt for let.

Jeg vender tilbage til det lige om lidt. Først er der noget, som jeg gerne vil sige til formanden for Rådet. De har varetaget formandskabet med succes. Formanden for Parlamentet sagde med rette, at det var et parlamentsvenligt formandskab.

Jeg vil også gerne takke Dem i forbindelse med en sag, som De og jeg diskuterede først på året. Ophævelsen af embargoen mod Cuba var efter min opfattelse et yderst vigtigt skridt, fordi den i høj grad vil forenkle EU's politik for Latinamerika. Det er en form for strategisk partnerskab, som vi skal fremme på det klima- og energipolitiske område. Jeg mener, det er godt, at De har skaffet denne hindring af vejen. I øvrigt har De stoppet en hyklerisk situation i den forstand, at nogle af de medlemsstater, som løbende har anvendt deres

veto i Rådet for at fastholde denne embargo, samtidig er blandt de største direkte investorer i Cuba. Det var derfor et rigtig, rigtig godt tiltag.

De har skabt fremskridt på en række andre områder under Deres formandskab, områder, som jeg ikke behøver at nævne enkeltvis, eftersom de er blevet nævnt af andre talere i Parlamentet. Jeg synes imidlertid, at et lille land, en ny EU-medlemsstat, som har formået at varetage formandskabet så godt, fortjener at blive takket og rost af Parlamentet.

(Bifald)

Der er i dag sagt mange fine ord om den traktat, som må bevares. Helt bestemt! Der har været fremsat mange storslåede erklæringer om, hvad EU kan gøre - eller snarere, hvad Kommissionen kan foreslå, og hvad medlemsstaterne skal gennemføre. Lad os endelig bevare nærhedsprincippet, men så skal medlemsstaterne også handle - så skal de handle på et område, hvor indsatsen er tiltrængt i EU, nemlig i forhold til den sociale balance. Det, der mangler i Europa, er ikke længere et indre marked - det har vi rigeligt af. Det, vi mangler i Europa, er ikke længere fri erhvervsudøvelse - det har vi rigeligt af. Det, vi mangler i Europa, er en socialt og politisk ansvarlig modvægt til udviklingen af det indre marked. Det ved de europæiske borgere - de ved, at der i Kommissionen altid tales om sociale foranstaltninger, men at der aldrig sker noget på området. Det er den afgørende årsag til, at de europæiske borgere bliver nervøse omkring denne Union.

Jeg vil gerne give Dem et lille eksempel. En af mine naboer, som bor i min valgkreds, har en nettoindkomst på 1.300 euro. Han betaler 600 euro i husleje og varme, og dette beløb omfatter også energiomkostninger - eller snarere: Det gjorde det. Han har derefter 700 euro tilbage, som han selv, hans kone og hans to børn skal leve for. I forgårs fortalte han mig, at i år skulle han bruge 700 euro mere på energiomkostninger - til benzin, når han skulle køre til arbejde, og til varmeudgifter i hjemmet - 700 euro mere. 700 euro mere betyder, at han hver måned - ud af de 700 euro netto, som han har at leve for - skal lægge 60 euro til side til dækning af hans energiomkostninger. Det svarer til næsten 10 % af hans rådighedsbeløb. Disse mennesker er ikke interesseret i EU-traktaten. De er heller ikke interesseret i de holdninger, som vi giver udtryk for her i Parlamentet. Det, de har behov for, er direkte støtte, og de har behov for den nu.

Hvis disse mennesker tror, at tilgodeseelsen af aktionærene er vigtigere for Kommissionen end deres daglige levevilkår, vil de vende Europa ryggen. Derfor vil jeg gerne sige, at for os var dette topmøde ikke en succes, fordi atter engang fokuserede det ikke på disse spørgsmål. Så længe vi taler om institutioner, og folk ikke tror, at disse institutioner tager hensyn til, hvad De, hr. Janša, med rette har sagt, nemlig at EU bør være vigtig for hver eneste borger, og at hver eneste borger bør føle, at vedkommende er vigtig for EU. Så længe folk har det indtryk, at de med deres hverdagsbekymringer ikke er vigtige for EU, vil det ikke lykkes os at genskabe tilliden til Europa.

(Bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske formanden for Rådet med de resultater, der er opnået under hans lands formandskab.

Nogle har muligvis haft det indtryk, at det blot var opvarmningen til det næste formandskab, men de, som graver dybere, ved, at der er blevet skabt solide fremskridt, og at Slovenien bestemt har sat sit præg på vores Union.

På området for retlige og indre anliggender har det slovenske formandskab udvidet Schengenområdet med nye medlemsstater, indgået en aftale om at forbedre Schengeninformationssystemet, opnået en politisk aftale om Europol og vigtigst af alt vedtaget et direktiv, som er den første byggesten i en fælles indvandringspolitik.

Jeg håber, at vi vil lære, at sådanne byggesten kræver en bedre forklaring, for direktivet blev mødt med stor offentlig modstand. Min gruppe støttede det imidlertid med glæde og ser det som et stort stridt fremad.

På landbrugsområdet afsluttede formandskabet et sundhedstjek, der skal føre til en modernisering og forenkling af den fælles landbrugspolitik. Den førte tilsyn med foranstaltninger, der skal reducere inflationspresset på fødevarerpriserne, og på det økonomipolitiske område skabte det en femte frihedsrettighed - nemlig fri bevægelighed for viden. Det etablerede også et system for mobile satellitjenester, et instrument, som der undertegnes en aftale om i dag.

Forbrugerkreditdirektivet, pakken om varer, toldkodeksen, postdirektivet og direktivet om miljøbeskyttelse under strafferetten kan alt sammen føjes til formandskabets resultater.

Min gruppe glæder sig over at se nogle fremskridt på det vestlige Balkan med undertegnelsen af stabiliserings- og associeringsaftaler med Serbien og Bosnien-Hercegovina, og vi lykønsker Dem med Deres rolle i etableringen af en ny regering i Beograd.

Selv om det ikke lykkedes EU-formandskabet at håndtere den mere og mere desillusionerede offentlige holdning til EU, så er det ikke første gang. Vreden over de endeløse bilkorteger og politibiler i Ljubljana gader er symptomatisk for en mere udbredt bekymring. Vi er nødt til at vise, at vi tjener befolkningerne og ikke deres overhoveder.

Vi ved, at den irske befolkning har en desillusioneret holdning ikke til deres egen regering, men til EU's institutioner. Som France Prešeren siger i "Magistrale": "They were all fed on many a plaint and tear (...) As over them Malignant storm-clouds flew" (De levede alle af mangen en klage og tåre (...) Thi over dem drev hadske uvejrsskyer).

Vi ville ikke have skade af at genlæse Laekenerklæringen, der meget direkte sammenfatter det problem, som vi står over for med hensyn til at mindske afstanden mellem dem, der ledes, og dem, der leder.

Selv om problemerne med Lissabontraktaten overskyggede det slovenske formandskab, var det ikke skyld i dem. Der er bestemt en vis poetisk retfærdighed i, at det land, som selv skabte problemet den 29. maj 2005, nu skal være med til at finde en løsning, her 37 måneder senere. Holdet bestående af hr. Sarkozy og hr. Klaus vil skulle afgøre de videre fremskridt hen imod de kommende EU-valg og dannelsen af den nye Kommission.

Jeg håber, at Rådets møde i sidste weekend har vist sig nyttigt i forhold til at anerkende nødvendigheden af at prioritere menneskelige spørgsmål, især på det civile område og med hensyn til at beskytte folk mod olie- og fødevarerprisstigninger, og opretholde formandskabets ret, uanset medlemsstatens størrelse, til at invitere dem, det ønsker, til bords.

(Bifald fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa)

Monica Frassoni, for Verts/ALE-Gruppen. - (IT) Hr. formand! Slovenien er den første af de nye EU-medlemsstater, der har varetaget formandskabet, og vi har betragtet det med sympati og stor interesse.

Vores vurdering er imidlertid, at selv om det slovenske formandskab vitterlig har gjort sit bedste, formåede det ikke at gøre sig gældende over for de større aktører eller gøre fremskridt på områder som navnlig "rettigheder og migration" ved som nyt land, et land, der er mere åbent og årvågent med hensyn til migranternes og nye borgernes rettigheder, at fremsætte et andet synspunkt. I vigtige spørgsmål som "energipakken" og "Middelhavsunionen" og selv holdningen til Kina i forbindelse med De Olympiske Lege afventer vi det franske formandskab. I løbet af disse seks måneder viser den åbenlyse indsats fra to eller tre af de større aktørers side i diverse spørgsmål - fra biler til affald og udenrigspolitik - at Rådet og dets formandskab er ved at blive mere og mere irrelevant og det i en grad, at vi i dag fejrer begivenheder som "havets dag", som muligvis er vigtige, men bestemt ikke er prioriteter.

Hvad skal vi så sige i forbindelse med den nye italienske regerings løfter og bedrifter? Regeringen forsøger at gøre det exceptionelle, det arbitrære og lederens interesser til det eneste udgangspunkt for løsningen af alle problemer - fra affald, til ulovlig indvandring, til domstolskontrol - mens Rådet står fuldstændig tavs ved siden af, og Kommissionen er alt for forsigtig og sky. Jeg kunne godt tænke mig at vide, - og kald mig ikke antiitaliener - hvad der ville være sket, hvis et givet kandidatland, fra Kroatien til Tyrkiet, havde offentliggjort tiltag efter de samme principper som den italienske regering med hensyn til affaldsdekretet eller sikkerhedsdekretet, hvor målet, som skal findes mellem forvandlingen af ulovlig indvandring til en lovovertrædelse og indsættelsen af soldater i gaderne, er at få indstillet alle retssager, som uheldigvis har en tidshorisont og vedrører forhold, der minder om retssagerne mod premierminister Berlusconi.

Hvad skal vi sige i forbindelse med spørgsmålet om arbejdstid, hvor Rådet under dette formandskab endnu en gang fuldstændig har undergravet sin snak om behovet for at bringe borgerne tættere på EU? Det klare budskab, der er blevet sendt ud, er "mere arbejde for en lavere løn". Mere arbejde, færre rettigheder, ringere retssikkerhed, fordi det, der i sidste ende tæller, er magtbalancen mellem staterne. Der er tale om mere end kommunikationsproblemer. Det, som vi står over for her, er en egentlig nedbrydning af EU's troværdighed og dens formodede "vejledende" rolle, og i stedet ser vi en mere og mere fremtrædende udøvende myndighed, som overdøver og marginaliserer de små lande som f.eks. Slovenien og Irland og også fællesskabsinstitutionerne. Ikke mindst Parlamentet, som, gennem hvad der kun kan opfattes som afpresning, tvinges til at indgå aftaler, som en stor del af offentligheden vitterlig har svært ved at sluge, bl.a. affaldsdirektivet eller værre endnu tilbagesendelsesdirektivet. Og så er der Kommissionen, som i stigende grad ligger under

for enhver pressionsgruppe bortset fra borgernes, sådan som det fremgår af den dugfriske meddelelse om lobbyer fra kommissær Kallas.

Vi bør reflektere over - og det bør vi gøre sammen med vores irske venner - at en Union med fælles institutioner, som svækkes af presset fra økonomiske og nationale lobbyer, kun kan blive mere og mere fjern og irrelevant for borgerne. Nærhedsprincippet er ikke problemet, hr. Nassauer! Problemet er den fuldstændige mangel på ambition og ethvert forsøg på at finde en fælles løsning til borgerne, ikke kun de irske, men dem alle sammen. Det er her, vi skal sætte ind. Vi bør ikke kun reflektere over, men rent faktisk finde den europæiske mening med vores eksistens og aktivt vurdere vores lederskabsambitioner på områder som borgerrettigheder, migration, klimaændringer og omlægningen af den europæiske økonomi efter bæredygtighedskriterier.

Det er kun på den måde, hr. Schulz - og ikke blot ved at give penge til de nye fattige - at vi europæere vil blive i stand til ikke kun at overvinde de institutionelle udfordringer, men også vinde de kommende valg og komme videre.

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske formanden for Rådet, premierminister Janša, og hele holdet bag det slovenske formandskab for det fantastiske arbejde, som de har udført i løbet af de seneste seks måneder. Jeg vil også gerne takke alle medlemmerne af Sloveniens faste repræsentation ved EU og personalet i kulisserne, som har arbejdet meget effektivt her på EU-niveau i de sidste seks måneder. I løbet af disse seks måneder fik vi navnlig - og her vender jeg tilbage til noget, som jeg nævnte efter Formandskonferencens første besøg i Ljubljana i december - et vidunderligt billede af landet gennem de forbindelsesofficerer, der arbejdede sammen med os, og af de øvrige rådsrepræsentanter i Ljubljana. Sikken en fantastisk reklame for et land at have så livlige, intelligente og visionære unge mennesker til at repræsentere sig på verdensscenen.

Til trods herfor og trods al den ros, som det slovenske formandskab vil modtage, vil mange forsøge selv at tage æren. Det er nu, Slovenien skal blive jaloux og beskytte sit image, og det, som det har opnået, og det, som det har gjort, for som man siger, har sejren mange fædre, mens nederlaget er forældreløst.

Vi har - med de vanskeligheder, der opstod i Irland i forbindelse med folkeafstemningen, og i andre lande i forhold til den igangværende ratificering af Lissabontraktaten - hørt et nødråb fra befolkningen med hensyn til, hvad de ønsker at se og har behov for fra EU-institutionerne. Så desværre og modsat det, som hr. Schulz sagde, er det ikke blot et spørgsmål om at beskæftige sig direkte med de problemer, som mange mennesker oplever i dag på grund af høje brændstofpriser, inflationspresset og faldende lønninger i visse sektorer.

I sidste uge var fiskere i Irland og rundt om i Europa fortvivlede over prisen på brændstof. Alligevel er der en stigende efterspørgsel i EU efter fisk. Samtidig med at vi har et globalt skabt problem med brændstofprisen, har vi europæiske institutioner og europæiske bestemmelser, der siger, at fisk, der fanges, og som er en bæredygtig fødevarer, skal kastes over bord, smides ud, alene fordi de ikke indgår i en kvote. Det er umuligt at forsøge at forklare folk, at dette er en positiv politik, der skal være med til at bevare fiskebestandene.

Til trods herfor kan det slovenske formandskabs mange succeser efter min opfattelse sammenfattes under tre eller fire overskrifter. For det første er der det vestlige Balkan, et område, som udgjorde problemer før formandskabet, men hvor der nu er fundet løsninger. Det slovenske formandskab får muligvis ikke hele æren for det, som det har opnået gennem stille diplomati og dets indsats og lederskab i området.

For det andet har vi med hensyn til deblokeringen af mange spørgsmål i Rådet og især direktivet om vikaransatte forsøgt at finde løsninger på alle disse problemer i 14 år, og nu er de her så.

For det tredje er der hele spørgsmålet om Cuba og Zimbabwe. Der er tale om to meget forskellige situationer, men de er begge af en sådan global karakter, at vi skal reagere. Det er utroligt, at der i går døde 85 mennesker i Zimbabwe, og at den vigtigste oppositionsleder, Morgan Tsvangirai, som, vi alle troede, havde vundet første runde af valgene, har været nødt til at søge asyl og beskyttelse på den nederlandske ambassade. For første gang i mange år har FN's Sikkerhedsråd vedtaget en enstemmig afgørelse, der fordømmer Mugabes handlinger. Det er noget, som vi skal arbejde videre med og få en endelig afgørelse på.

Endelig vil jeg gerne sige til formanden for Rådet og til alle ministrene i hans regering, at dette kan ligne spilllets afslutning, men som han vil opdage den 2. juli, er det rent faktisk kun starten på et nyt spil, et som kræver endnu større diplomati og bedre situationsforståelse fra Sloveniens og EU's side i fremtiden.

Tak for Deres indsats og tid, og især tak til hr. Lenarčič for så ofte at være kommet her i Parlamentet og for Deres venlighed mod os alle.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. - (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! I løbet af de seneste seks måneder har Rådet truffet en række beslutninger, som hr. Jansā undlod at nævne. Der er tale om den type beslutninger, som borgerne husker, og som påvirker deres holdning til de europæiske institutioner.

Jeg vil nævne tre sådanne beslutninger, som alle blev taget alene i denne måned. Jeg skynder mig at understrege, at jeg ikke bebrejder det slovenske formandskab, men snarere alle de medlemsstater, som i de enkelte tilfælde gjorde det muligt at opnå det fornødne flertal.

Det første eksempel er den aftale, som blev indgået den 9. juni om forslaget til arbejdstidsdirektivet. I dette tilfælde levede Rådet slet ikke op til forventningerne. Det gjorde i bogstaveligste forstand hele fagbevægelsen rasende, da det afviste at gøre indsigelse imod den undtagelse, der giver mulighed for at øge den maksimale ugentlige arbejdstid til 65 timer eller endda mere, betingelsesløst ændrede beregningen af arbejdstiden til årsbasis og indførte konceptet "den inaktive del af vagtperioden", som ikke længere vil blive betragtet som arbejdstid. Længe leve det sociale Europa!

Andet eksempel er det skandaløse direktiv om harmonisering af reglerne for udvisning af ulovlige indvandrere. Denne tekst blev ikke blot fordømt af FN's højkommissær for menneskerettigheder, Amnesty International, Den Internationale Føderation for Menneskerettigheder, Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation, Konferencen af biskopper i Det Europæiske Fællesskab og de spirende latinamerikanske demokratier, men også af fremtrædende personer, som man mindst af alt ville mistænke for at være urimeligt hårde mod EU, såsom Jacques Delors. Velkommen til den menneskelige værdigheds Europa! Dette gælder også alle de europæiske institutioner, herunder Parlamentet.

Det tredje eksempel er indledningen den 16. juni af de officielle forhandlinger med Israel med henblik på kraftigt at forbedre forholdet mellem EU og dette land efter et år med hemmelige forhandlinger. Jeg vil gerne påpege, at en delegation, der repræsenterer alle Parlamentets politiske grupper, den 2. juni i Østjerusalem enstemmigt udtalte følgende:

(EN) Vi er af den stærke overbevisning, at uden seriøse tegn på god vilje, der omsættes til håndgribelige forbedringer på stedet, er tiden endnu ikke inde til at fremme forbindelserne mellem EU og Israel.

(FR) Held og lykke med Europas troværdighed i Mellemøsten og i Middelhavsområdet!

Det er på denne baggrund, at der blev afholdt et møde i Rådet, som oven i det hele i fire måneder har forsinket overvejelsen af mulige foranstaltninger til bekæmpelse af de stigende oliepriser, der som sagt går hårdt ud over millioner af almindelige mennesker. Åh, det glemte jeg: "Det Europæiske Råd var enigt om, at der er behov for mere tid til at analysere situationen" og til at forstå baggrunden for vores medborgeres utilfredshed. Hvis jeg har forstået formanden for Rådet korrekt, skal "kommunikation" gøre resten for at overbevise folk om, at "alt er vel".

Held og lykke!

Kathy Sinnott, for IND/DEM-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Slovenien har med stolthed og omhyggelighed varetaget formandskabet. For et par dage siden på Deres topmøde besluttede De at undersøge, hvorfor irerne stemte "nej", og som svar herpå vil jeg gentage, hvad jeg sagde i sidste uge.

Irland bekymrer sig i stigende grad over at se landets demokrati smuldre og dets værdier ændres. Irland har en historie, der gør, at det sætter demokrati særligt højt. Det oplever imidlertid i stigende grad, at landets beslutningsbeføjelser synes at overgå til Kommissionen. Når Kommissionen imidlertid bedes om at redegøre for en bestemt beslutning, overlader den det til de nationale myndigheder. Ingen synes at være ansvarlige.

Det er en behagelig situation for næsten alle, undtagen borgeren. Landet får de bestemmelser og indtægter, som det ønsker, men stikker af fra ansvaret. Det oplever man i daglige spørgsmål som affaldsrammedirektivet og vanddirektivet med dets vandafgifter. Det var også tilfældet op til folkeafstemningen, hvor nogle europæiske stemmer fortalte os, at resultatet af vores afstemning var ligegyldigt. Andre truede os med straf og endog eksklusion fra EU, hvis vi ikke klarede opgaven. Trods disse trusler - eller muligvis på grund af dem - stemte et stort antal irere imod traktaten.

Med hensyn til værdier betragter mange stadig deres land - Irland - som et kristent land trods de seneste årtiers verdsliggørelse. De er bekymrede over, at man fra europæisk side kræver ret til fri abort eller ret til aktiv dødshjælp. Det er kun et år siden, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen i direktivet om avanceret terapi valgte ikke at forbyde kloning, hvor embryoner ødelægges, kommercialisering af den menneskelige

krop og hybrider mellem mennesker og dyr. Kort forinden gav det syvende rammedirektiv mulighed for EU-finansiering af forskning, hvor embryoner ødelægges. Det er kun et år siden, den 5. juli 2007, at der blev afholdt en konference i Parlamentet for at fremme aktiv medicinsk dødsbistand og medlidenhedsdrab i Europa. Mange medlemmer af Parlamentet og et stort antal interessegrupper deltog. Som konferencen skred frem, stod det klart, at man med iver imødeså ikrafttrædelsen af chartret om grundlæggende rettigheder, som, man følte, i de rette retssager ville åbne døren for aktiv dødsbistand i hele Europa. Intet af dette gik ubemærket hen i Irland.

De, som ønskede et "ja", mindede desuden konstant irerne om, hvor meget de havde fået ud af deres EU-medlemskab, men dette klinger falsk i ørerne på en øbefolkning, hvis fiskeindustri kæmper for overlevelse, hvis indbringende sukkerindustri forsvinder med et pennestrøg fra Bruxelles, og hvor byggearbejdere lever fra dag til dag, fra job til job. Det står nu klart, at de store lande agter at tvinge os til at stemme igen, indtil vi siger "ja" til Lissabontraktaten. De har hvervet deres villige allierede fra de politiske klasser i Irland - som var så langt ude af trit med befolkningen, at de var chokerede over resultatet af folkeafstemningen og blev vrede på vælgerne. Hvis De ønsker, at befolkningen i Irland - og alle andre steder for den sags skyld - tager EU til sig, vil De være nødt til at lytte til dem, når de fortæller Dem om det Europa, som de ønsker, og tage hånd om deres bekymringer. Ellers vil de stemme "nej" igen.

Roger Helmer (NI). - (EN) Hr. formand! Præsident Sarkozy skulle ifølge London Times have sagt, at irerne er nogle forbandede idioter. De har fyldt i hovedet på Europas regning i årevis, og nu lader de os sidde tilbage med l-o-r-t-e-n - hans ord, ikke mit. I sidste uge sagde vi alle, at vi respekterede den irske afstemning, men vi respekterer den ikke. Vi behandler irerne med den største foragt. Ligesom Robert Mugabe afviser vi ganske enkelt folkets dom. Wolfgang Schäuble har udtalt, at en million irere ikke kan bestemme over en halv milliard europæere. Meget vel, lad resten af os stemme om traktaten. Det tør De ikke, fordi De ved, at vi også ville stemme "nej".

Denne måned mistede EU sit sidste påskud om at respektere offentlighedens samtykke eller den demokratiske legitimitet. Det er kommet frem, hvad EU i bund og grund er, nemlig en autoritær konspiration mod folket. Folkeafstemningen fandt sted i Irland, men det var her i Bruxelles, at demokratiet til sidst døde. Vi er her i dag for at begrave det.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne tilslutte mig mine kolleger og lykønske Slovenien med et meget succesfuldt formandskab, som blev varetaget med stor effektivitet, venlighed og flair.

Jeg har imidlertid læst Rådets konklusioner fra sidste uge og med hensyn til punktet om den irske folkeafstemning må jeg sige, at jeg er fortvivlet. Alle de regeringschefer, der deltog i dette rådsmøde, er ligesom mine kolleger i Parlamentet valgt af folket for at stå til ansvar for folket. Det lader imidlertid til, at de, der deltog i mødet, på en eller anden måde mente, at de var valgt af hinanden og ikke stod til ansvar for nogen. Hvordan kan man ellers forklare konklusionerne?

På første side kan man læse, at Rådet noterede sig resultatet af den irske folkeafstemning for derefter straks at glemme det. På første side tilføjes det, at formålet med Lissabontraktaten er at hjælpe EU til at fungere mere demokratisk. Hvem siger det? Hvordan kan EU fungere mere demokratisk, når de fleste mennesker ikke får lov til at stemme, og de, som stemmer, ignoreres? Det er ikke så mærkeligt, at EU har et problem. Det er ikke så mærkeligt, at irerne stemte "nej".

Jeg ønsker, at EU skal have succes og fremgang, ikke slå fejl. Det betyder imidlertid, at vi skal skabe forbindelse til de mennesker, som valgte os. Lad os standse op og lytte.

Jeg vil derfor gerne sende dette budskab til især det kommende EU-formandskab, til Frankrig. Frankrig er et mægtigt land og en af EU's grundlæggere. Landets Første Republik blev grundlagt på tre vigtige principper: frihed, lighed og broderskab. Det betød ikke kun frihed for politikere i lighed med andre politikere. Det betød frihed og lighed for folket og broderskab blandt hele folket. Det er på tide, at vi udviser netop sådant broderskab med det irske folk. Lad os stoppe ratificeringsprocessen nu. Lad os politikere vise, at vi i det mindste lytter til befolkningen. Derefter vil befolkningen måske - kun måske - begynde at lytte til politikere.

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig den ros, der er overbragt formandskabet. Jeg mener, at det har opnået mange gode ting. Det eksempel, som jeg gerne vil fremhæve, er indledningen af forhandlingerne med Rusland om en partnerskabsaftale. Det bliver ikke nogen let opgave, eftersom vi har mange forskellige opfattelser, men disse forhandlinger og denne dialog er helt nødvendig.

Jeg vil også gerne takke for de foreløbige forberedelser med hensyn til Middelhavsunionen og også med hensyn til, hvad der efter min mening vil blive en "Sortehavsunion". Jeg håber, at denne "østlige dimension" vil blive styrket, navnlig - såfremt Kommissionen lægger strategien - fordi det er en region, der er yderst vigtig for vores energiforsyning og som udgangspunkt for andre spørgsmål.

Lad mig imidlertid fokusere på spørgsmålet om det sydøstlige Europa og Balkan. Jeg tror, at der er behov for at få afklaret to ting. Integrationsprocessen i denne region, som De har gjort meget for, skal fortsætte. Det ville være til skade for os selv, hvis vi standsede denne integrationsproces. Det skal imidlertid være sådan - og jeg forventer en klar udmelding fra Rådet i den henseende - at udvidelser kun kan finde sted efter gennemførelsen af institutionelle reformer. Efter vores opfattelse er det nu formålet med Lissabontraktaten.

Der er tale om to spørgsmål, som vi skal løse parallelt. Vi må ikke indstille forhandlingerne. Vi skal fremme stabiliteten i regionen, men vi skal også gøre det meget klart - og her bekymrer de forskellige opfattelser i Rådet mig - at vi først selv skal gennemføre institutionelle reformer, så også vi er parate til en udvidelse, og dernæst vil de nye stater - Kroatien og de andre lande - reelt kunne tilslutte sig. Det er også vigtigt, at Rådet melder klart ud i den forbindelse. Det er under alle omstændigheder vores holdning!

(Bifald)

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Hr. formand! Som De har set og hørt, bifalder Parlamentet det første slovenske formandskab, og jeg kan på vegne af min politiske gruppe også sige, at de 100 medlemmer i min politiske gruppe konsekvent har bifaldet Deres indsats under EU-formandskabet.

Personligt opfatter jeg det som den sidste fase af Sloveniens integration i EU. Det handler ikke kun om det slovenske formandskab, men om at borgerne i vores land som de første blandt de nye medlemsstater har oplevet det ansvar, som EU-medlemskabet også medfører i forhold til det bredere samfund og til hele befolkningen. Integrationen ligger således nu bag os og er blevet fuldført med succes, og det må jeg naturligvis personligt takke Dem for.

Det kan slås fast, at der nu ikke længere er tvivl om, hvorvidt du kommer fra Slovenien eller Slovakiet. I løbet af disse seks måneder har ingen længere forsøgt at sende mig tilbage til Bratislava. Alle praler med at have været i Ljubljana og at have nydt opholdet.

Jeg er imidlertid ikke enig i vurderingen af, hvad der reelt er opnået på det vestlige Balkan. Der blev ikke opnået så meget, som der kunne. Vigtigst af alt er Makedonien, Republikken Makedonien, stadig langt fra en tiltrædelsesdato. Der er ikke blevet rettet op på situationen i landet, forholdene forværres fortsat, det går tilbage for den politiske kultur, og der sker en forringelse af forholdet til nabolandene. Derfor har vi stadig et stort arbejde foran os i området.

Jeg vil slutte af med en enkelt opfordring. Mange mennesker har arbejdet hårdt under dette formandskab, og det ville være godt, hvis vi havde mulighed for at blive endnu en måned og hjælpe det franske formandskab. Netop som formandskabet er kommet op at køre, slutter det. Frem til udgangen af i år kunne Slovenien med sin viden i høj grad bidrage til at sikre et vellykket fransk formandskab.

Mario Borghesio (UEN). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg håber virkelig, at vi har lært noget af lektionen fra Irland. Ifølge det, som hr. Crowley sagde, forekommer det mig, at der på seriøs og ærlig vis er taget hensyn til det irske folks sande stemme.

Hr. Crowley talte om fiskerne, og det gjorde han ret i. Det er det Europa, der udgøres af folk, som arbejder, producerer og udgør realøkonomien, der nu er kommet til orde gennem den irske folkeafstemning. De ønsker et anderledes Europa. De ønsker det Europa, der inspirerede EU's grundlæggeres arbejde og tænkning, ikke et bureaukratiets Europa, som meget ofte og efter min opfattelse næsten altid mangler lydighed over for realøkonomien.

Lad os se på spørgsmålet om prisen på landbrugs- og fødevarer og navnlig den nuværende oliekrise. Hvad siger Unionen i denne sag? Jeg synes, den siger meget lidt i den nylige rapport fra Rådet. Det er alvorligt! Og så på et tidspunkt, hvor den globale finansverden har opdaget, at det er sikrere og mere bekvemt at satse på oliefutures end på guld eller valuta, værdipapirer, aktier og alle andre råstoffer. Enhver sådan tavshed, som er ufattelig i forhold til boblen på oliefutures, er bekymrende, eftersom vi ved, at Wall Street forsøger at lappe de budgethuller, som er forårsaget af katastrofen på boliglånsmarkedet, ved at spekulere i fattige mennesker, i mennesker, som arbejder og producerer. Europa siger efterfølgende intet om prisen på et tidspunkt, hvor Goldman-Sachs varsler en pris pr. tønde olie på 200 amerikanske dollars. Som den investeringsbank,

der finansierer spekulanterne, burde den være velinformeret! Det er fuldkommen vanvittigt, at markedet er helt ureguleret. Europa bør have modet til at sige dette.

Der gribes ikke ind for at kontrollere, at der finder en reel handel sted bag de virtuelle transaktioner. Reglerne anvendes desuden ikke ved betaling af sikkerhedsmarginer, som er udviklet med henblik på ren skattetænkning og for at adskille den fra egentlig risikodækning. Efter min mening er Europa nu nødt til at tackle borgernes reelle problemer. Budskabet fra den irske befolkning er: Beskyt os imod verdensomspændende spekulation, beskyt vores borgere og medlemsstaternes økonomier, der lider på grund af denne spekulation, som Europa ikke har modet til at sige noget som helst om!

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). - (EN) Hr. formand! Jeg har fulgt meget nøje med i denne forhandling og skal fra starten gøre det klart, at Irland ikke kæmper med en identitetskrise. Irland opfatter helt klart sig selv som et europæisk land, midt i et europæisk projekt, men Irland har også taget et klart standpunkt - udtrykt af landets befolkning - med hensyn til, hvad dette projekt skal indeholde.

Projektet skal først og fremmest bygge på demokratiske værdier. Projektet skal entydigt beskytte de offentlige tjenester og arbejdstagernes rettigheder. Projektet skal reelt være i den internationale freds og stabilitets interesse, ikke være et militariseringsprojekt. Den irske befolkning har givet udtryk for dette på en helt særlig måde og som en neutral medlemsstat.

Vi har hørt mange tale om identitet. Der er én fælles faktor, som binder de europæiske befolkninger sammen, og som ikke er deres værdsættelse af demokrati, men et krav om demokratiske værdier i Unionen. Når jeg hører, at den irske afstemning på den ene side skal respekteres, men at ratificeringsprocessen på den anden side skal fortsætte - at Lissabontraktaten skal være hævet over alt andet - så må jeg undres.

Alle øjne var rettet mod Irland under folkeafstemningen, og nu er alle øjne rettet mod de europæiske institutioner og det europæiske lederskab. Vil De, eller vil De ikke lytte til folket i denne sandhedens time for demokratiet?

Irland kræver ikke et klap på hovedet eller en præcisering af den nuværende traktat. Det, landet kræver og har behov for, er en ny aftale. Jeg tror, at den irske befolkning taler for europæere på tværs af medlemsstater ved at fremsætte dette krav.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! De seks måneder med slovensk formandskab slutter på et tidspunkt præget af krise. Ikke så meget en krise i den europæiske ånd, men i den union, som forfatningen og dermed Lissabontraktaten ville have skabt.

For at puste nyt liv i Unionen må vi acceptere, at borgerne ikke er tilhængere af den måde, som Unionen indtil nu er blevet til på, og den måde, som den er udformet på - nemlig efter den skuffende model, der er blevet foreslået. At kritisere resultatet af folkeafstemningerne - i går i Frankrig og Nederlandene, i dag i Irland - er ret nytteløst. Problemet skal løses på den eneste mulige måde, nemlig ved at foreslå en model, der bygger på respekt og gensidigt samarbejde mellem identiteter, og ved at foreslå grundlæggende, fælles værdier baseret på en historisk og kulturel identitet, som ikke er underlagt udenlandske - finansielle og geopolitiske - interesser, ved at fjerne bureaukratiet fra et institutionsapparat, som mange borgere ved meget lidt om, og som fortsat er fjerntliggende for så mange af dem, og navnlig ved at gøre det, som vi ønsker at opnå, til genstand for folkets direkte vilje i alle EU-medlemsstaterne, uden den manglende kommunikation og forståelse, som hidtil har gået hånd i hånd med enhver folkeafstemning i de lande, som har en sund pligt til at høre deres borgere.

Mihael Brejč (PPE-DE). - (SL) Hr. formand! På området retlige og indre anliggender og borgernes rettigheder har det slovenske formandskab udvist indgående kendskab til problemstillingerne og med stort engagement og åbenhed bidraget til vellykkede løsninger.

I dag blev tilbagesendelsesdirektivet bl.a. nævnt. Nogle medlemmer er ikke glade for det. Det skal imidlertid siges, at det er et godt kompromis, et skridt i retning af en mere hensigtsmæssig løsning på de alvorlige problemer, der er forbundet med ulovlig indvandring.

Endvidere syntes rammeafgørelsen om retssager mod personer, der ikke er til stede, eller "in absentia", som vi siger her, i første omgang at være en rutinesag, men så opstod der stor uenighed. Til sidst nåede vi frem til et kompromis, og om ca. en time stemmer vi om det i udvalg.

I forslaget til ændring af Schengengrænsekodeksen stilles der med hensyn til anvendelse af visuminformationssystemet krav om brug af biometriske data i forbindelse med indrejsekontrol af

tredjelandstatsborgere med visum. Det er et yderst vigtigt punkt, hvis gennemførelse vil medføre større sikkerhed og samtidig sikre en passende behandling af de personer, der rejser ind i Schengenområdet. Vi har harmoniserede desuden dette dokument efter to treparts møder og forventer at kunne vedtage det på Parlamentets møde i juli. Generelt kan jeg sige, at på sikkerheds- og frihedsområdet har det slovenske formandskab sammen med andre fundet en passende balance mellem kravet om større sikkerhed og kravet om frihed.

Afslutningsvis vil jeg blot tilføje, at som ordfører for talrige sager på området frihed, sikkerhed og retfærdighed kan jeg sige, at det slovenske formandskab politisk og professionelt har opfyldt forventningerne. Jeg vil især gerne takke lederne af formandskabets arbejdsgrupper, som for flertallets vedkommende var unge mennesker, og deres medarbejdere for det veludførte arbejde.

(Bifald)

Jo Leinen (PSE). - *(DE)* Hr. formand! Jeg vil gerne takke det slovenske formandskab for med succes at have tilskyndet alle 27 medlemsstater til at fortsætte ratificeringsprocessen. Jeg bekymrer mig blot over noten i konklusionerne vedrørende Den Tjekkiske Republik. Jeg ved ikke, hvad meningen er med den, eftersom andre lande, f.eks. Tyskland og Det Forenede Kongerige, i øjeblikket også prøver lovligheden af traktaten. Så hvorfor er det præcis, at der er en note om Den Tjekkiske Republik? Jeg håber ikke, at det er en invitation til landet til at udskyde ratificeringsprocessen eller endog umuliggøre den ved at spille et nationalpolitisk spil. Måske kunne De sige noget om dette punkt.

Hr. formand for Rådet! De roste synergierne mellem Kommissionen, Parlamentet og Rådet. Det er rigtigt og korrekt, men hvad kommunikationspolitikken angår, er det også forkert. Vi har en hårdknude, som har været længe. Rådet er ikke parat til at deltage i en fælles kommunikationsstrategi. Det er ret chokerende at se, hvordan EU-tilhængerne på helt håbløs vis er i EU-modstandernes vold. Måden, hvorpå denne traktat blev markedsført, var sløset, amatøragtig og fuldstændig uintelligent. Vi lærer nu af denne krise, at vi er nødt til at føre en anderledes strategi med hensyn til dialogen med borgerne. Dette kan ikke fortsætte.

De sagde derefter helt korrekt, at vi skal fremme den europæiske identitet, at vi skal gøre det klart for borgerne, hvad det er, der forener os. Idéen med at oprette et fodboldhold er slet ikke så tosset. Måske kunne vores informationskontorer også lave en liste over alle de OL-medaljer, som blev vundet af EU-borgere. Jeg mener imidlertid, at symbolisme er én ting og indhold en anden. Den kendsgerning, at folk er bange for EU og ikke forbinder EU med nogen form for håb, bør give os grund til bekymring. Der skal også ske en form for ændring i politikken i forhold til bl.a. fødevarepriser, energipriser, kreditkrisen og høje direktørlønninger. På mange områder, som vækker bekymring hos borgerne, skrider vi enten ind for sent eller tager halvhjertede beslutninger.

Europa skal således tjene folket og beskytte folket, for så vil folket støtte os og følge os. Dette er også en lektie, vi skal lære af den irske folkeafstemning.

Andrew Duff (ALDE). - *(EN)* Hr. formand! Rådet kaster Europa ud i en alvorlig krise, hvis det ikke formår at sikre en afgørende reform på mødet i oktober.

Naturligvis bør irerne behandles på præcis samme måde som franskmændene og nederlænderne, og vi ser frem til en konstruktiv pakke med forslag fra hr. Cowen. Det forudsætter imidlertid, at Irland selv engagerer sig i at ændre holdning og støtte en reformpakke, der styrker EU. Vi bør for alvor begynde at undersøge og beskrive konsekvenserne af ikke at få gennemført Lissabontraktaten.

Jim Allister (NI). - *(EN)* Hr. formand! Det egentlige budskab i Irlands "nej" er, at store dele af det resterende EU ville have gjort det samme, hvis de havde fået muligheden.

Irland er ikke EU-skeptisk af natur - langt fra. Det er det, at de irske vælgere forkastede Lissabontraktaten, der skræmmer den politiske elite, som mødtes i Bruxelles i sidste uge. De ved, at hvis de turde lade deres befolkning tale, ville de selv stå som den ulykkelige hr. Cowen. De har således skammelig sammenstødet sig for at haste ratificeringen igennem i de øvrige lande og forsøger nu arrogant at kaste irerne ud i endnu en folkeafstemning.

Lissabontraktaten indeholder sin egen overlevelsestest, nemlig dens godkendelse i alle medlemsstater. Den har på spektakulær vis dumpet denne test. Hvis EU's ledere var ærlige, ville de acceptere, at traktaten er død.

I Zimbabwe tromles demokratiet ned på blodig vis. I EU undertrykker man det ved at give befolkningen mundkurv på.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke den slovenske formand for Rådet, alle hans ministre og Sloveniens faste repræsentation og embedsmænd for en imponerende indsats, hvor der var styr på sagerne.

Jeg kommer selv fra en lille medlemsstat og har en særlig forståelse af, hvordan de officielle ressourcer kan være spændt til bristepunktet under seks meget pressede måneder. Jeg har også et lidt forudindtaget synspunkt om, at små medlemsstater er langt bedre til at varetage formandskabet end store medlemsstater - på grund af vores store koncentration om arbejdet.

Signalet fra Irland skal tages seriøst. Vi er nødt til nøje at analysere, hvad det var, irerne sagde "nej" til. Var det et "nej" til en retsakt, som i sig selv var vanskelig at kapere og skræmte selv vores politikere, og hvis indhold vi på "ja-siden" tydeligvis ikke formåede at formidle på tilfredsstillende vis?

Måske var det også et "nej", som skyldtes en underbevidst frygt for den retning, som Europa tager, en vag fornemmelse af "for vidt for hurtigt" og et behov for underbygning.

Vælgerne sagde "nej" til for stor indblanding i deres liv fra EU's side og "nej" til en irsk regering, som kun har gjort lidt for at forbedre politikerhvervets omdømme. Det var også et "nej" til høje oliepriser, høje fødevarerpriser og til WTO. Sukkerroedyrkerne sagde "nej", fiskerne sagde "nej". Det var et "nej", som opstod på grund af ubegrundet bekymring om neutralitet, militarisering, abort, medlidenhedsdrab, kloning, beskatning og arbejdstageres rettigheder - ubegrundet i forhold til Lissabontraktatens tekst vel at mærke.

Hvis de skiftende irske regeringer gennem de seneste 35 år kynisk har solgt EU-medlemskabet alene på grundlag af de økonomiske fordele uden at henvise til filosofien og formålet bag dette storslåede projekt - dvs. den fred, stabilitet og velstand, det har bragt Europa - og hvis de har givet EU skylden for ethvert problem og enhver dårlig nyhed og samtidig selv taget æren for alle succeserne og fremskridtene, er det ikke så mærkeligt, at et flertal af dem, som stemte, forkastede et underbelyst dokument - med hjælp og tilskyndelse fra en række yderst euroskeptiske fjolser fra andre medlemsstater, der udnyttede de irske vælgere i deres egen sags tjeneste?

Det politiske ansvar for at finde den videre vej frem ligger nu hos den irske regering og premierministeren, Brian Cowen. Traktaten kan ikke træde i kraft uden enstemmighed. Andre regeringer bør, såfremt de ønsker det, tage stilling til Lissabontraktaten. Ligesom vi kræver, at den irske afstemning respekteres, skal vi også respektere de øvrige medlemsstaters ret til at ratificere eller eventuelt forkaste Lissabontraktaten.

Syv medlemsstater ratificerede forfatningstraktaten efter den franske og den nederlandske afstemning. Parlamentarisk ratificering er ikke mindre demokratisk end folkeafstemninger.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Hr. formand! Slovenien er den første af de nye medlemsstater, som har varetaget EU-formandskabet. Det seks måneder lange formandskab var bestemt en kæmpe organisatorisk opgave for Slovenien, men man må sige, at de tre års forberedelser samt bistanden fra Kommissionen, Tyskland, Portugal og Frankrig i høj grad har givet pote, og Slovenien har ledet Rådets arbejde meget effektivt i løbet af de seneste seks måneder.

Formandskabets program indeholdt en række prioriterede opgaver, som bestemt ikke var lette at løse, og som vil blive overdraget til det næste formandskab. Det vigtigste punkt i programmet var naturligvis ratificeringen af Lissabontraktaten. Under hensyntagen til at ratificeringen af dette dokument afhænger af de enkelte medlemsstater, var det ypperste, som Slovenien kunne gøre, at være et godt eksempel, hvilket landet også var. Desværre blev folkeafstemningen i Irland en spand koldt vand i hovedet på den optimistiske vision om, at Lissabontraktaten kunne træde i kraft inden det franske formandskab. Truslen om endnu en krise lurede i luften over EU, og på EU-topmødet, som fandt sted i sidste weekend i Bruxelles, var man ikke i stand til at besvare spørgsmålet om, hvad EU's næste skridt skal være. Spørgsmålet er stadig åbent, og vi skal ikke kun afvente løsninger fra Frankrig eller den irske regering, for dette er en opgave for alle tilhængerne af det fælles europæiske projekt. Den polske venstrefløj har opfordret regeringen anført af Donald Tusk og præsident Kaczyński til straks at ratificere traktaten.

En anden vigtig prioritet for det slovenske formandskab var spørgsmålet om energi og klimaændringer. I marts 2007 forpligtede medlemsstaterne sig til at nedbringe deres CO₂-udledning med 20 % inden 2020, øge andelen af vedvarende energi til 20 % og øge energieffektiviteten med 20 %. Det traf sig sådan, at forberedelsen af en aftale om de bestemmelser, som Kommissionen i den forbindelse havde udarbejdet, også faldt ind under det slovenske formandskab. Det var ikke og er fortsat ikke nogen let opgave, eftersom - og

det er sørgeligt - flertallet af EU-medlemsstaterne endnu ikke har formået at opfylde deres forpligtelser i henhold til Kyoto-protokollen.

Den europæiske energiforsyningsikkerhed og evnen til at modstå finanskriser i en globaliseringstid er uden tvivl nogle af de største udfordringer, som EU står over for. Stigende råvare- og fødevarerpriser, usikkerhed på finansmarkederne, som for mange virksomheder er den eneste kilde til finansiering af vækst og bestemte projekter, er ikke kun en trussel mod Europas økonomiske vækst, men går ud over husholdningerne og bringer gennemførelsen af det europæiske sociale projekt i fare.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Det irske "nej" skal respekteres. Ierne har fuld ret til at stemme, som de gjorde. De andre lande har imidlertid også fuld ret til at fortsætte ad vejen mod en mere demokratisk, mere gennemsigtig og mere effektiv Union. Lissabontraktaten er et skridt i denne retning. Det glæder mig derfor, at ratificeringsprocessen vil fortsætte. Jeg tror også, at det ville være godt, hvis vi talte mere åbent om et EU i flere hastigheder.

Dette EU i flere hastigheder findes allerede, og det afspejler både nationale følelser og EU-medlemsstaternes ønske om at tillade forskellige integrationsniveauer. Det giver de medlemsstater, som gerne vil gøre flere ting sammen, mulighed for det, uden dels at blive bremset af mere tilbageholdende medlemsstater og uden dels at tilsidesætte princippet om det frie valg, nemlig at de lande, som ønsker at gøre ting sammen, kan gøre det af deres egen fri vilje.

I et EU i flere hastigheder bliver nye tiltrædelser til EU også forenklet, eftersom det er forkert at straffe Kroatien og Tyrkiet, fordi flertallet af den irske befolkning stemte "nej". Placeringen af sorteper blandt de europæiske institutioner fører ingen vegne hen. Problemet ligger rent faktisk i, at de senere års store europæiske projekter - hvor rigtige og korrekte de end er - og udvidelsen af EU ikke i tilstrækkelig grad har været forankret i demokratiet. Nu er vi nødt til at tage straffen, lidt ad gangen vel at mærke.

Det gode ved det irske "nej" er - hvis vi skal prøve at se det fra den positive side - at Europa kommer på dagsordenen endnu en gang. Hvis denne mulighed udnyttes til at drøfte eller undersøge nye veje, mener jeg, at vi derved kan komme lidt tættere på "borgernes Europa".

Philip Claeys (NI). - (NL) Hr. formand! Hr. Barroso har lige talt i 10 minutter, og i de 10 minutter talte han kun et minut om den irske folkeafstemning og den egentlige ratificeringsproces. Vi er ganske vist vant til en vis arrogance fra Kommissionens side, men det her slår alt. Tilsyneladende er folkeafstemningen ikke længere vigtig. Vi går videre med dagsordenen. Man har tydeligvis den opfattelse, at Irland nu selv skal løse problemerne, men Irland har givet udtryk for sin holdning og behøver ikke at gøre det igen.

Hr. Barroso! Den irske folkeafstemning har faktisk større betydning end parlamenternes ratificering i de andre medlemsstater. Der er næppe en eneste medlemsstat, hvor regeringspartiet har forelagt vælgerne sit program for Europa. Der har ikke været nogen offentlig debat om traktaten. I Belgien fremlagde medierne f.eks. ikke engang argumenterne mod traktaten, da parlamentsforhandlingen skulle finde sted. Ingen steder fik vælgerne lov til at give udtryk for deres holdning til vores planer. Er det den slags demokrati, vi ønsker? Europa skal holde op med at være så formynderisk og arrogant, ellers vil det bare fjerne sig mere og mere fra borgerne.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Først vil jeg gerne rette en varm tak til det slovenske formandskab. Det er første gang, at en af de nye medlemsstater har formandskabet. Tak, De har gjort et godt stykke arbejde på et vanskeligt tidspunkt! Tidspunktet er vanskeligt, fordi vi nu skal se på de nye muligheder for en reform af EU, og på grund af resultatet af den irske folkeafstemning.

Der er dog en ting, som jeg gerne vil sige til Parlamentet, og det er noget, som jeg har lært af Det Forenede Kongerige og Westminster, nemlig at repræsentativt demokrati har samme demokratiske legitimitet som en folkeafstemning. Hvis vi går bort fra dette princip, vil vores demokratiske system som helhed gå tabt, og så kommer vi til at stå i en situation med manipulation, sådan som vi har set i Irland. Vi er nødt til at tage nogle af argumenterne seriøst. Vi er nødt til at gøre det klart - som hr. Nassauer var inde på - at vi skal styrke EU, og at vi skal gøre den størst mulige indsats for at undgå overdreven lovgivning. Vi må dog også understrege, at det i en demokratisk proces ikke er tilladt at fortælle løgnehistorier.

Sådan som min kollega sagde lige før, forbyder traktaten udtrykkeligt reproduktiv kloning, eftersom det er forbudt i chartret om grundlæggende rettigheder. Sandheden er, at Europa er ved at blive et værdiernes

Europa. Det er netop sådan, at Europas borgere får flere rettigheder, fordi Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter bliver stærkere, fordi der bliver truffet et borgerinitiativ, og fordi subsidiaritetsovervågningsproceduren er blevet indført. Det er i høj grad rigtigt! Det er påstandene om, at vi har for lidt demokrati, der forhindrer os i at få mere demokrati, eftersom størstedelen af dem, der stod bag løgnekampagnen, er modstandere af EU i det hele taget og kommer med disse falske argumenter for at skjule dette. Vi bør ikke lade dette ske, og derfor mener jeg, at det er nødvendigt med legitimitet.

Af samme årsag er jeg af den opfattelse, at vi bør forsøge at gå videre med ratificeringsprocessen, og at vi bør være kritiske, men også slå fast, at EU hidtil har givet os den lykkeligste periode med fred, frihed og fremgang i kontinentets historie. Vi behøver ikke at skamme os over EU's resultater, og vi bør også fortælle folk om denne succes, hvis vi gerne vil have, at de støtter EU, selv om de har lov til at kritisere EU i enkelte tilfælde.

Jeg mener, at de 26 medlemsstater på denne baggrund bør afslutte deres ratificeringsprocesser, og at vores irske venner herefter bør opfordres til at analysere situationen og komme med et forslag. Eftersom der ikke er nogen umiddelbar deadline, bør vi tackle det på en fornuftig måde. Det ville være rart, hvis det hele var afsluttet inden næste års valg til Europa-Parlamentet. I enhver historisk proces er sådanne detaljer dog rene bagateller. Jeg synes, at vi skal give vores irske venner muligheden for at tage spørgsmålet op og komme med et forslag.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne lykønske det slovenske formandskab med et veludført stykke arbejde. Europas befolkninger - også den irske - har mere brug for EU end nogensinde. Vores verden er drevet af uretfærdighed og frygt for fremtiden, og den er så afgjort drevet af enfoldige nyliberale økonomier, der har bragt verden til afgrundens rand.

Europas oprindelige sociale kontrakt, som skabte et kontinent med fremgang, der var i fred med sig selv, bør genoplives og moderniseres. Europa - dvs. medlemsstaternes regeringer - skal i samarbejde med Europa-Parlamentet gå forrest, når det gælder om at tage befolkningens dybe bekymringer op, og skal stå i spidsen for en ny bevægelse, der skal skabe en konsensus baseret på fair trade, værdigt arbejde og bæredygtig udvikling, som erstatter den fiaskoramte Washingtonkonsensus.

Irlands nej afspejler befolkningens dybe bekymring over fremtiden, og de stemte for status quo. "Lappeløsningsprogrammer" for at hjælpe de fattige er nødvendige, men i sig selv helt utilstrækkelige.

Vejen frem for Europa er at vise, at EU kan gøre en seriøs indsats for at tackle finanskrisen, klimaændringerne, bæredygtighed, den økonomiske tilbagegang, værdige arbejdsforhold, energisikkerhed og brændstofomkostninger. Europa skal ses som en del af løsningen og ikke som en del af problemet. Under sådanne omstændigheder vil det være let at ratificere Lissabontraktaten i alle medlemsstaterne.

Som en sidebemærkning vil jeg sige til fru McDonald, der gav os en lektion i demokrati og militarisering, at hun ville få større troværdighed, hvis hun tog ordet her i Parlamentet for at erklære, at hun ikke længere støtter ETA, som er en gruppe, der slår folk ihjel i Spanien, og at hun ikke længere støtter den politik, som går ud på at ødelægge den spanske stat, der er en demokratisk EU-medlemsstat.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). - (SL) Hr. formand! Slovenien har vist, at de 27 medlemsstater i fællesskab fastlægger den europæiske politik på en ansvarlig måde. Det, at et land er en ny medlemsstat eller har et relativt lille forvaltningsapparat, er ikke en svaghed i den forbindelse, men snarere et godt tegn. En lang række væsentlige spørgsmål er blevet taget op i de sidste seks måneder, og de har passeret godt sammen med det slovenske formandskabs prioriteringer. Derfor vil jeg oprigtigt lykønske Slovenien med fremskridtene på dette område.

Jeg vil især gerne nævnte visse udviklingsopgaver, som blev afsluttet i denne periode eller er i fuld gang, eftersom der er tale om lige præcis de opgaver, der giver den enkelte borger et bedre liv, og som samtidig giver særligt dygtige personer store udsigter.

Vi har iværksat en ny runde af Lissabonstrategien, og en femte frihed er blevet indført, nemlig den frie bevægelighed for viden. Dette er en stor udfordring for medlemsstaterne, som skal sikre, at dygtige mennesker kommer til vores lande på grund af denne frihed, og at de ikke forlader vores lande.

Desuden er det blevet besluttet, hvor hovedkvarteret for Det Europæiske Teknologiske Institut skal ligge. Særlige diplomatiske evner gjorde det muligt for landene at respektere den beslutning, som Rådet traf i 2003. Jeg håber, at denne beslutning også vil blive respekteret, når hovedkvarteret for Galileoagenturets tilsynsorgan

skal fastlægges. Jeg vil naturligvis også gerne ønske tillykke med relanceringen af Galileoprojektet, da dette har betydet, at der er nye tilrettelæggelses- og forvaltningsopgaver, og at man leder efter nye midler.

Samtidig er der opnået gode resultater med hensyn til klima- og energipakken, og i Rådet nåede man til enighed om en tredje liberaliseringspakke på gas- og elektricitetsområdet. Det er rigtigt, at Parlamentet og Rådet ikke har samme holdning på dette område, men det er et udmærket grundlag for vores videre arbejde.

Slovenien fejrer i denne uge sin nationaldag, som er den nationale stolthedens festival. I år bliver den med rette underbygget af et stærkt europæisk element.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Også jeg vil gerne starte med at takke det slovenske formandskab og det team, som den slovenske premierminister, hr. Janša, har stået i spidsen for, for det flotte og grundige arbejde, som de har udført både i løbet af de sidste seks måneder og på Rådets møde i sidste uge. Det lykkedes Rådet at tackle den vanskelige situation efter den irske folkeafstemning og at finde en passende og fornuftig plan. Irland får tid til at evaluere situationen i løbet af sommeren og foreslå en fælles vej fremad. De lande, der endnu ikke har påbegyndt ratificeringen, blev opfordret til at gøre dette, så ratificeringsprocessen kan fortsætte. Også Den Tjekkiske Republik har pligt til at færdiggøre ratificeringsprocessen. De tjekkiske senatorer, som standsede ratificeringsprocessen ved at indbringe Lissabontraktaten for forfatningsdomstolen i Prag, gav den tjekkiske regering et alibi.

Opfordringen til Slovakiet om at komme med i euroområdet er ligeledes vigtig, både for euroområdet og for medlemsstaterne i Central- og Østeuropa. Denne opfordring viser, at man værdsætter det arbejde, som den slovakiske regering har udført, og resultaterne af den slovakiske økonomi. Den støtter og fremmer de proeuropæiske og reformvenlige kræfter i lande som Polen, Ungarn og Den Tjekkiske Republik, så disse lande også vil kunne indføre euroen, lige så snart de opfylder de nødvendige betingelser og forudsætninger.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Der er to ting, jeg gerne vil påpege. Den ene ting er, at der ikke er nogen moralsk risiko eller ulempe for de personer, der kom med uforsvarlige løfter under den nylige folkeafstemning i Irland.

Den irske befolkning er generelt blevet forledt til at tro, at uanset hvilken beslutning vi træffer, vil det ikke skade vores interesser. Vi har faktisk alle forsøgt at se, om der på en eller anden måde kan finde en justering sted.

Det, som alle kan se, men som man ikke taler om, er dog, at selv om Lissabontraktaten ikke kan fortsætte uden de 27 medlemsstaters godkendelse, kan EU finde en måde at danne en koalition på af de medlemsstater, der gerne vil gå videre. Politik er det muliges kunst. Det er muligt, at der er en løsning, som omfatter Irland, men med politikens kunst kan man som bekendt give dem, der vil dette, mulighed for at gå videre. Jeg håber virkelig, at det ikke kommer så vidt, men vi er nødt til at være åbne og ærlige over for folk, så de forstår risikoen. Vi er nødt til helt nøjagtigt at vide, hvor vi står, så vi kan se, hvad der er i vores interesse, og hvad der er i Europas interesse.

Der er heller ikke nogen moralsk risiko for dem, der kom med den mest modbydelige propaganda i den irske folkeafstemningskampagne for nylig. Fru Sinnott, som for nylig blev belønnet med formandskabet for sin gruppe, der omfatter Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti, sendte et dokument rundt om, at lønningerne og demokratiet ville ryge sig en tur, og der var sågar et billede af en sprøjte, som skulle repræsentere aktiv dødshjælp og abort! Og så kommer hun her og bliver belønnet af Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti med gruppeformandskabet, inden der er gået to uger! Men der er ingen moralsk risiko, eftersom ingen her i Parlamentet vil skride ind mod dette modbydelige dokument, der blev sendt rundt i farver.

Den anden ting, som jeg gerne vil påpege, er, at det politiske system ikke længere kan gemme sig bag Eurobarometre, undersøgelser eller meningsmålinger. Franklin D. Roosevelt sagde om kynikere, at de kun kender reglerne for en generation af egoister. De har ikke nogen visioner, og uden visioner går folk til grunde.

Det er på tide, at vi begynder at tale om det mirakel, som EU er. Schumans visioner er blevet ført ud i livet. EU har lagt de forfærdelige panseropdelinger, gaskamrene og det alt sammen bag sig. Hvad mere er, Berlinmuren er faldet, og vi har budt velkommen til de medlemsstater, der indtil for nylig var under kommunistisk styre. Dette mirakel er sket lige for øjnene af os.

Lad os holde op med at fortabe os i traktatens detaljer. Lad os begynde at tale om visioner. Lad os holde op med at følge efter, og lad os begynde at være ledere. Folk bliver engagerede, hvis vi fortæller dem om denne vision, og det er, hvad de har brug for.

Enrique Barón Crespo (PSE). - (ES) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Først vil jeg gerne lykønske det slovenske rådsformandskab, som har vist, at den europæiske ånd er smitsom, effektiv og god for os.

Jeg vil fokusere på et løfte, som det slovenske formandskab gav, nemlig at opnå to tredjedele af medlemsstaternes ratificering under formandskabet. De opnåede to tredjedele plus en, og dermed har De nået Deres mål.

Der bliver sagt en masse forfærdelige ting om demokrati, men efter min mening er det værd at pointere, at vi har opnået en meget klar konsensus. Rådet, Kommissionen og Parlamentet, repræsenteret ved parlamentsformanden, er enige om den linje, der skal følges, og som er baseret på respekt for resultatet i Irland, men også respekt for de næsten 500 millioner borgere, der udgør resten af EU. Vi kan ikke forvente, at under en halv million mennesker skal bestemme 500 millioner menneskers skæbne. Det ville ikke være demokratisk.

Jeg mener ligeledes, at taoiseach'en - den irske premierminister - gav et meget klart og konstruktivt bidrag til Rådet.

Vi er således alle enige om, at vi skal fortsætte med ratificeringen. I denne uge vil det spanske Deputeretkammer ratificere Lissabontraktaten ved en enkelt behandling. Derefter bliver den forelagt for Senatet, og så vil De kunne tilføje et land mere til listen.

Desuden er det ikke nogen løsning at underminere traktaten. Vi er nødt til at fortsætte vores vej fremad.

Endelig er det en meget positiv tilkendegivelse af solidaritet.

Jeg vil gerne stille to meget specifikke spørgsmål til formanden for Rådet.

Det første spørgsmål er, at når De taler om at fortsætte med ratificeringen, mener De så - eller har Rådet drøftet - bestemmelserne i Lissabontraktatens artikel 48, stk. 5, hvor der står, at Det Europæiske Råd tager spørgsmålet op, hvis fire femtedele af medlemsstaterne har ratificeret traktaten, men der ikke gøres yderligere fremskridt?

Det andet spørgsmål er, hvorfor De har medtaget den meget mærkelige fodnote om, at den tjekkiske forfatningsret kan tage hele den europæiske proces som gidsel.

Ligesom alle andre hørte jeg i nyhederne, hvad præsident Klaus sagde fra sin hospitalsseng. Han sagde, at traktaten er død, og at euroen ikke fungerer og er skadelig. Jeg mener, at dette er en relevant politisk kendsgerning, eftersom den tjekkiske præsident får formandskabet i første halvdel af næste år.

Ljudmila Novak (PPE-DE). - (SL) Hr. formand! Som slovensk medlem af Europa-Parlamentet har jeg fulgt formandskabets forberedelser på nært hold og også taget del i dem. Jeg har set den store omhu, som vores ministre og alle andre, der var involveret i disse forberedelser, har udvist, og også deres store ansvar og ønske om at udføre denne opgave så godt som muligt.

Jeg vil ikke remse alle resultaterne op. Jeg er glad for og stolt over, at formandskabet er blevet varetaget på en så fremragende måde, og jeg vil gerne takke premierministeren, hr. Janša, og ministeren, hr. Lenarčič, der har haft en stor del af ansvaret, og alle ministre. Vi må dog heller ikke glemme hele støtteteamet, som var meget ungt og havde et ansvar, men som gjorde en fin indsats på EU-niveau. Derfor vil jeg som sloverer gerne benytte lejligheden til at takke hele teamet.

I Slovenien er man allerede ved at forberede sig på valget. Jeg håber ikke, at man i forberedelserne vil skyde dette vellykkede formandskab ned, og jeg håber, at de slovenske borgere også vil være taknemmelige for, at Sloveniens omdømme i Europa og verden er blevet stærkt forbedret på grund af formandskabet.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I går eftermiddags deltog den montenegrinske regeringschef i Udenrigsudvalgets møde efter 100 dage i regering. Jeg stillede ham følgende spørgsmål: "Hr. Djukanović, når vi diskuterer det, der skete i Irland - og ikke i forhold til Europa eller Lissabontraktaten - hvorfor er De så meget ivrig efter at komme med i EU og blive en del af EU, når De har været uafhængig i så kort tid?" Han gav mig dette svar: "Vi ønsker ikke at være isoleret eller alene. Vi vil gerne være med i et fællesskab". Efter min opfattelse er dette hemmeligheden bag den måde, som vi kan løse problemerne på.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Hr. formand! Som ungare er jeg meget stolt, og jeg vil gerne lykønske vores slovenske venner. Som ny medlemsstat har de gjort et glimrende job. De har gjort en stor indsats for at stabilisere Vestbalkan og med hensyn til Kosovospørgsmålet, Kroatiens tiltrædelse og ophævelse af visumpligten. Jeg er især taknemmelig for, at de støttede Ungarns ønske om at være værtsland for Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi (EIT), og jeg vil gerne takke alle de medlemsstater, der støttede vores ønske. Jeg vil ligeledes gerne lykønske vores slovakiske venner med indførelsen af euroen i 2009.

Intet af dette ændrer dog den kendsgerning, at EU befinder sig i sin dybeste krise. Her taler vi kun om Lissabontraktaten som en institutionsreform. Nej, kære venner, Lissabontraktatens indførelse ville være et skridt i retning af en politisk Union og et værdifællesskab. Vi skal respektere det irske folks beslutning, men vi har overhovedet ikke flyttet os fra den holdning, vi havde for en uge siden. Vores irske venner skal beslutte én gang for alle, om de ønsker at forblive i EU eller ej. Det er den beslutning, de skal træffe, og Lissabontraktaten skal træde i kraft.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Hr. formand! Som østriger glæder det mig, at vores naboland Slovenien har ført et så glimrende formandskab. Tillykke, hr. rådsformand! Tillad mig dog samtidig med mine lykønskninger at komme med en anmodning, der vedrører de små detaljer, som de europæiske borgere dømmer Europa og dets værdi på. I de kommende dage vil en masse østrigske og europæiske borgere køre igennem Deres land, og her vil de møde et motorvejsafgiftssystem, der er yderst diskriminerende. Generaldirektoratet for Transport har allerede skrevet et brev til Dem. Kan Slovenien som det land, der har formandskabet, gøre sin indflydelse gældende på Slovenien som medlemsstat, så der bliver gjort noget ved det?

Gérard Onesta (Verts/ALE). - (FR) Hr. formand! Når alt kommer til alt, lader det til, at vi er meget splittede. Nogle mener, at vi har et irsk problem - og det er flertallet - mens andre, herunder jeg selv, mener, at vi har et europæisk problem. Det værste er, at ved hjælp af institutionelt fusk vil de, der mener, at vi har et irsk problem, slå os på målstregen, men de vil ikke tage det egentlige problem op med os, nemlig de europæiske borgeres mistillid.

Man kan komme med lige så mange institutionelle bortforklaringer, som man vil - hele tillidsgrundlaget er gradvist blevet ødelagt. Det kommer til at koste os dyrt om et års tid ved valget til Europa-Parlamentet, hvor folkebevægelserne vil gå frem, og valgdeltagelsen vil falde. Bolden er ikke på Irlands banehalvdel, men på Europas banehalvdel. Vi er nødt til at udarbejde et nyt dokument, der opstiller et nyt grundlag, og vi er nødt til at undertegne en ny tillidspagt mellem borgerne og institutionerne. For at kunne gøre dette skal vi, hvad enten De kan lide det eller ej, forelægge dette spørgsmål for befolkningen endnu en gang, jo før jo bedre.

Dette vil kræve en transeuropæisk folkeafstemning om en koncis og klar tekst, der udelukkende fokuserer på EU's værdier, ansvar og arbejde. Hvis der blev opnået et dobbelt flertal af både borgerne og medlemsstaterne, ville vi efter en sådan historisk afstemning stå med en egentlig køreplan for alle dem, der ønsker at følge den.

Er det utopi? Jeg vil bede alle dem, der mener det modsatte, om at bevise, at vi kan skabe et Europa uden europæerne!

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske det slovenske formandskab samt ministrene og eksperterne, der skabte sådan en behageligt arbejdsklima for os i løbet af de sidste seks måneder. Vi skal huske, at det var under Deres formandskab, at flertallet af EU-landene sagde ja til Lissabontraktaten. Denne kendsgerning bør ikke overskygges af et enkelt nej i Irland. Vi skal fortsætte vores arbejde, så lad os fokusere på det positive. Jeg vil gerne takke det slovenske formandskab for dets arbejde med forordningen om underholdspligt, som jeg var ordfører for. Jeg må sige, at jeg beklager, at Europa-Parlamentet kun bliver hørt i dette spørgsmål. Jeg mener, at Rådets beslutning om at nægte os fælles beslutningstagning er en fejltagelse. Jeg vil ligeledes gerne takke Dem for Deres engagement i spørgsmålet om alle medlemsstaternes medtagelse i USA's visumfritagelsesordning - det er punkt 23 i konklusionerne. Dette vil give borgerne mulighed for at blive behandlet ens, hvilket er noget, som alle venter på, heriblandt mine egne landsmænd.

Endelig vil jeg gerne takke Dem for det østlige partnerskab. Det er meget vigtigt for alle EU's medlemsstater, men navnlig for de lande, der har grænser mod Øst.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Også jeg vil gerne lykønske det slovenske formandskab. Det er dog en kendsgerning, at EU-27 ikke kan tages som gidsel af et mindretal. Ratificeringsprocessen skal

fortsætte. Først og fremmest bør vi dog blive enige om et budskab og en ratificeringsprocedure, der er fælles for medlemsstaterne, så tilfælde som dette ikke gentager sig.

Hvordan kan vi forklare Lissabontraktaten for de europæiske borgere? Det vigtigste er, at de politiske ledere kommer med et personligt eksempel. Måske er de europæiske borgere trætte af komplicerede rutinekompromiser mellem kortsigtede nationale interesser og EU-principper, og måske giver disse kompromiser anledning til frustration og forvirring.

Tilfældet med ophævelsen af sanktionerne mod Cuba, uden at der til gengæld skete nogen fremskridt på menneskerettighedsområdet, var bare et enkelt eksempel. Det budskab, som vi skal sende til de europæiske borgere i dag, er ikke, "hvad Europa kan gøre for os", men først og fremmest "hvad jeg kan gøre for Europa".

Richard Corbett (PSE). - (EN) Hr. formand! Alle er enige om, at vi skal lytte til Irland. Forskellen er, at nogle mener, vi kun skal lytte til det irske nej, mens andre af os mener, at vi skal lytte til de enkelte medlemsstaters reaktion og så forsøge at bygge en bro over kløften.

Hvis vi står i en situation med 25 eller 26 ja'er og et nej, er der ikke noget urimeligt i at spørge det ene nej, om det ville være villigt til at overveje at finde en ny løsning, der er acceptabel for alle 27 medlemsstater, og hvor man lytter til deres bekymringer og reagerer på dem - måske ved at berolige dem, måske ved at skabe klarhed omkring visse punkter og måske endda ved at foretage nogle justeringer af pakken (men helst ikke ved at ændre traktaten).

Det ville der ikke være noget urimeligt i, og jeg er sikker på, at det er den løsning, som vi gradvist bevæger os i retning af.

Derek Roland Clark (IND/DEM). - (EN) Hr. formand! Her for nylig har vi hørt en masse om, at vi skal respektere den irske afstemning. Jeg ville gerne høre noget mere om, at vi skal respektere vores egne bestemmelser. Romtraktaten er stadig det dokument, der gælder for alt det, vi foretager os, og der står ret tydeligt, at enhver ny traktat træder i kraft, når den er blevet ratificeret af alle medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forfatningsbestemmelser.

Det er det, som Irland lige har gjort, og derfor er Lissabontraktaten standstød som følge af det irske nej. De må standse yderligere ratificeringer. Hvis De ikke kan gøre det af respekt for Irland, så gør det af respekt for Deres egen Romtraktat.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Hr. formand! Sidst i juni i 1991 var der krig i Slovenien. Krigen for vores uafhængighed og demokrati var også en krig for Europa. Jeg er glad for, at vi 17 år senere kan afslutte et vellykket formandskab, som er det største ansvar, en medlemsstat kan påtage sig. Her vil jeg gerne lykønske premierministeren, hele hans team og de tusindvis af mennesker, der har været involveret i deres succes.

Jeg vil navnlig gerne sige tak for det arbejde, der er blevet udført på to vigtige områder, nemlig interkulturel dialog og sundhed. Den vægt, som Slovenien har lagt på interkulturel dialog, er efter min opfattelse en ajourføring af den grundlæggende idé hos Europas stiftere, når det gælder respekt for den menneskelige værdighed, der nu finder sted inden for globale rammer.

Hvad sundheden angår, er jeg særligt taknemmelig for det arbejde, der er blevet gjort med hensyn til kræftbekæmpelse, og som har givet patienter i hele Europa nyt håb om en ny arbejds kvalitet, både i medlemsstaterne og på EU-plan, eftersom medlemsstaterne ikke selv kan sørge for en tilstrækkelig bekæmpelse af denne sygdom, der breder sig som en epidemi. Det betragter jeg som et afgørende skridt, når det gælder om at nærme sig borgerne.

Janez Janša, formand for Rådet. - (SL) Hr. formand! Mange tak, fordi De gav mig ordet. De skal naturligvis alle sammen have tak for Deres ros, lykønskninger og vurdering af det slovenske formandskab. Det er jeg meget glad for. Det var ikke blot smigrende for mig, men også for mine mange kolleger. Jeg vil endnu en gang gerne sige tak for Deres forståelse. De vidste, at alle vi, der var involveret, gjorde dette for første gang, og i den henseende har Deres holdning været solidarisk og konstruktiv.

Som forventet drejede det meste af forhandlingen sig om Lissabontraktaten. Det måtte man også regne med, eftersom det er en af EU's vigtigste prioriteringer. Jeg vil bare gerne forklare nogle misforståelser med hensyn til de konklusioner, vi nåede frem til på Det Europæiske Råd i juni.

Rådet vedtog ikke disse konklusioner ved at stemme andre ned. Det var ikke konklusioner, der ville blive vedtaget ved at stemme irerne, tjekkerne eller nogen anden medlemsstat ned. Det var konklusioner, som vi

vedtog med konsensus. Og de blev afstemt med alle. Rådet beordrede ikke nogen at fortsætte med ratificeringen. Rådet noterede sig oplysningerne og tog de oplysninger til efterretning, som vi fik fra kollegerne fra de lande, hvor Lissabonreformtraktatens ratificeringsproces endnu ikke er afsluttet, så processen kan fortsætte. I konklusionerne står der også, at vi noterede os dette og på denne baggrund fastslog, at proceduren fortsætter, og at den - sådan som jeg sagde - også fortsætter i tiden fra folkeafstemningen i Irland til Det Europæiske Råds møde.

De enkelte medlemsstater har således ret til at beslutte deres ratificeringsmetode og også til at beslutte, om ratificeringen fortsætter eller ej. Efter min mening var denne konklusion logisk, og det var naturligvis også den eneste produktive konklusion i den situation. Den blev ikke vedtaget mod vores irske kollegers vilje. Som det land, der havde formandskabet, skulle vi naturligvis først og fremmest afstemme disse konklusioner med dem, der havde den vanskeligste situation i deres land, og det var selvfølgelig først og fremmest Irland.

Hvad Den Tjekkiske Republik angår, lagde Det Europæiske Råd ikke sin skæbne i den tjekkiske forfatningsdomstols hænder, for det havde det tjekkiske Senat allerede gjort. Og det er det eneste eksempel af denne art blandt de medlemsstater, der endnu ikke har ratificeret traktaten, eftersom det tjekkiske Senat i den parlamentariske ratificeringsproces sendte traktaten til gennemsyn i forfatningsdomstolen.

Et helt andet eksempel set ud fra et juridisk synspunkt er Tyskland eller Det Forenede Kongerige, hvor processen blev afsluttet i parlamentet, hvorefter der var nogen, der bad forfatningsdomstolen om en afgørelse. Vi taler således om 19 ratificeringer, der blev afsluttet under parlamentsproceduren. Heraf er der stadig to, der behandles af forfatningsdomstolen.

Jeg vil henlede Deres opmærksomhed på, at Lissabonreformtraktaten er en mellemstatslig aftale, der blev vedtaget på regeringskonferencen i Lissabon i oktober sidste år. Den blev vedtaget af stats- og regeringscheferne og ikke af Kommissionen. Derfor er det lidt uretfærdigt at bebrejde Kommissionen eller Europa-Parlamentet de nuværende vanskeligheder. Vi kan naturligvis tale om EU-institutionernes indstilling, og hvordan den overordnede situation har indflydelse på beslutningstagningen i et givet land. Men så er jeg nødt til at sige noget for og imod, dvs. nævne både det positive og det negative og ikke kun se det negative.

Når det gælder om, hvorvidt vi er fortrøstningsfulde med hensyn til EU, kan jeg for mit eget lands vedkommende sige, at vi har store forhåbninger til EU og dets fremtid. Sådan som hr. Peterle sagde tidligere - han sad i regering med mig på det tidspunkt, og han var faktisk regeringschef for 17 år siden - var der krig i Slovenien i juni for 17 år siden. Dengang var EU mere end et håb. Dengang var EU løsningen for os. Vi vidste ikke, om vi ville overleve næste dag.

Derfor er det, som vi har i dag, 17 år senere, en stor succes for os. Vi har ingen grund til at miste håbet som følge af visse vanskeligheder af juridisk eller proceduremæssig karakter. Det er efter min mening en ekstremt pessimistisk indfaldsvinkel. Jeg vil også henlede Deres opmærksomhed på, at det ikke er første gang, at EU har været i en situation, hvor processen er kørt fast, og hvor det er nødvendigt at finde løsninger. Det er ikke første gang. Det er allerede sket flere gange tidligere, og der er altid blevet fundet en løsning. Der er altid blevet fundet en sådan løsning, at ingen er blevet udelukket. Heller ikke nu var der nogen i Det Europæiske Råd, der ville foreslå løsninger, som udelukker nogen. Vi har brugt noget tid på at finde en løsning, som omfatter alle.

Hvis man f.eks. ved dette århundredes begyndelse - hvor beslutningerne om Nicetraktaten blev truffet på en måde, der delvist ligner den, som beslutningerne bliver truffet på nu - havde sagt de ting, vi hørte i dag fra nogle sider, efter det første nej til Nicetraktaten, ville vi være nødt til at acceptere, at sagen var afsluttet - vi er simpelthen nødt til at træffe denne beslutning og blive ved med at arbejde - og så ville jeg ikke tale til Dem her i dag, for uden Nicetraktaten ville den store udvidelse ikke have fundet sted, som efter min mening og også med henblik på nuværende resultater har styrket EU og i højere grad gjort EU i stand til at tackle de globale udfordringer. Det er allerede sket før, og der er altid blevet fundet en løsning. Og EU blev ikke mindre efter nogen af disse løsninger. Det blev større og stærkere. Der er ingen tvivl om, at der vil blive fundet sådanne løsninger nu.

Efter min opfattelse er det ikke produktivt at debattere og lede efter løsninger i en ond cirkel eller at tale om, at der er nogle årsager til, at ratificeringen af Lissabonreformtraktaten befinder sig i et dødvande ... faktisk er de løsninger, som vi ikke har - selv om vi ved, at der er mange af den slags løsninger, vi ikke har - en del af Lissabonreformtraktaten.

Hvis vi bliver ved med at bevæge os inden for denne onde cirkel, kommer vi ingen vegne. Jeg mener heller ikke, at vi må bilde os selv ind, at EU, som er en kompliceret mekanisme med 27 medlemsstater, fortsat kan

ledes på en vellykket måde - og at spørgsmålene kan harmoniseres - ligesom for 50 år siden, da der var seks medlemsstater, eller dengang der var 12 medlemsstater. Vi har i øjeblikket nogle systemer, som er de samme - og kun delvist er tilpasset - som dem, vi havde med et grundlag, der var væsentligt mindre og så anderledes ud under den kolde krig. Nu har verden ændret sig, og disse systemer er også nødt til at blive ændret. Vi må heller ikke bilde os selv ind, at dette kan gøres med en traktat, der har tre artikler, som vi alle kender udenad, og som vi alle forstår. Det er umuligt. Hvis vi bilder os selv ind, at dette kan lade sig gøre, forsøger vi simpelthen ikke at finde løsninger på den rigtige måde.

Jeg tror, at Det Europæiske Råd er nået frem til de rigtige konklusioner, hvad angår dødvandet i ratificeringen af Lissabonreformtraktaten. Rådet forsøgte ikke at finde løsninger i eller foretage analyser af resultatløse debatter, der ikke kan bidrage med noget. Det koncentrerede sig om, hvad der kan gøres, og dermed skabte det en atmosfære og fastlagde en tidsperiode, der er produktiv, når det gælder om at finde løsninger. Vi ville ikke komme nogen vegne, hvis vi brugte de næste fire måneder på at diskutere hvordan, hvorfor og hvor. Vi har selvfølgelig brug for denne tidsperiode til at se fremad.

På det halve minut jeg har tilbage, vil jeg kort svare på to spørgsmål. Med hensyn til Kina og kritikken af, at vi ikke har fokuseret på flere globale problemer, mener jeg, at EU - også ved hjælp af stille diplomati - faktisk har gjort en stor indsats på dette område for i det mindste at få en dialog i gang mellem de kinesiske ledere og Dalai Lamas repræsentanter. Det er ikke tilfældigt, at dette skridt blev taget under kommissionsformandens besøg i Beijing. Og den kinesiske præsident har allerede fortalt mig dette i et brev. Jeg håber, at denne dialog fortsætter, og at vi også finder en løsning på dette spørgsmål. Det var EU, der satte tingene i gang. Det var ikke nogen andre.

Hvad angår Cuba, som er blevet nævnt mange gange, mener jeg personligt, at det var rigtigt af os at reagere på de positive forandringer i Cuba med vores egne positive tiltag, selv om der ikke er nogen, der påstår, at spørgsmålene i den forbindelse er blevet løst. Der var forskellige forslag til, hvordan vi kunne gå videre. EU kan naturligvis ikke indgå en partnerskabsaftale med et land, hvor der er mange politiske fanger. Det ville dog også være meget forkert ikke at reagere på de positive forandringer med positive signaler, for ellers ville der ikke have været nogen af disse positive incitamenter. Og som hr. Schulz allerede har sagt, er det også en slags positivt tegn på Europas fleksible politik over for Latinamerika og de vestindiske lande.

Jeg beklager, at jeg desværre ikke har mulighed for at besvare andre spørgsmål. Til sidst vil jeg sige, at jeg er meget glad for, at den næste trio - Frankrig, Den Tjekkiske Republik og Sverige - har overtaget de spørgsmål fra programmet, som vi har forsøgt at gennemføre i den nuværende trio via Portugals, Tysklands og Sloveniens samarbejde. Dette program indeholder efter min mening de rigtige prioriteringer, nemlig en fortsat harmonisering af miljø- og energipakken, indvandringspolitik og selvfølgelig en løsning på spørgsmålet om den fortsatte ratificering, dvs. en løsning på det dødvande, der er opstået med hensyn til Lissabontraktaten.

Jeg er overbevist om, at det franske formandskab - med sin omfattende erfaring fra tidligere perioder, bl.a. de meget alvorlige dilemmaer, som det har stået over for tidligere - vil få succes, og at Det Europæiske Råd i juni allerede har påpeget denne kontinuitet. Derfor er jeg overbevist om, at når De ved årets udgang skal drøfte redegørelsen fra det franske formandskab, vil mange af de spørgsmål, der i dag er åbne eller taget hul på, på det tidspunkt være blevet løst.

Jeg vil således endnu en gang rette en varm tak til Dem for Deres konstruktive samarbejde og for den fælles indsats, som vi har gjort for at finde disse løsninger. Som det eneste organ i EU, der er direkte valgt, står Europa-Parlamentet efter min mening ved en slags vendepunkt. Også for at styrke Parlamentets rolle har vi indtrængende brug for en ny institutionel løsning.

Jeg beklager, at vi var nødt til at tale så meget om dette spørgsmål i dag og naturligvis på Det Europæiske Råds seneste møde, men der er ingen grund til pessimisme. EU har den fornødne styrke til at tage dette skridt fremad. Jeg er overbevist om, at Europa-Parlamentet vil spille en afgørende rolle i denne debat.

Mange tak.

(Bifald)

Formanden. - Mange tak, hr. formand for Det Europæiske Råd, Janez Janša, for Deres redegørelse. Jeg vil dog ikke blot takke Dem på Parlamentets vegne, men også på egne vegne. Jeg vil gerne tilføje - og det er også en meget personlig bemærkning - at da jeg blev valgt til Europa-Parlamentet for første gang i 1979, troede jeg ikke, at der ville komme en dag, hvor premierministeren for Slovenien - et frit, demokratisk Slovenien - ville aflægge redegørelse til Parlamentet om Det Europæiske Råd, og nu står vi her så! Det, som jeg gerne vil sige, er, at det er et moderne mirakel, at Sloveniens premierminister har talt i Parlamentet på vegne af EU.

Vi kan også hente inspiration fra dette mod og denne styrke på et tidspunkt, hvor debatten er præget af skuffelse på grund af folkeafstemningen i Irland. Det, der er vigtigt, er, at der fortsat vil blive gjort fremskridt, hvis vi bliver ved med at være målbevidste. Jeg vil gerne rette en varm tak til Dem for Deres målbevidsthed. På Europa-Parlamentets vegne kan jeg forsikre Dem for, at vi bliver ved med at være målbevidste. Vi bliver ved med at være tålmodige, men også målbevidste, og på denne baggrund vil jeg bede Kommissionens formand, hr. Barroso, om at komme med sine afsluttende bemærkninger.

Endnu en gang mange tak, hr. Janša!

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. - (EN) Hr. formand! Vi har talt meget om at lytte til borgerne, og det glæder mig meget, at der i det mindste er nogle af Dem, som er blevet her for at lytte til undertegnede og til hr. Janša, så vi kan svare på de meget interessante bemærkninger, der blev fremsat under denne forhandling.

Forhandlingen drejede sig naturligvis også om konklusionerne og konsekvenserne af Irlands nej.

Jeg vil gerne påpege noget, som jeg tror er meget vigtigt i fremtiden, nemlig at vi ikke skal falde i den fælde, hvor vi giver Europa skylden - eller giver os selv skylden som EU-institutioner. Det ville virkelig være en fejltagelse, og ingen ville vinde noget ved det.

Alle tilgængelige oplysninger - og alle objektive undersøgelser - viser nemlig, at de europæiske borgere generelt har mere tillid til EU-institutionerne, herunder Kommissionen, end det er tilfældet i de fleste nationale regeringer og ikke mindst i de fleste politiske partier på nationalt plan. Derfor er det i strid med al sund fornuft blot at kalde problemet for et problem med tilliden til EU-institutionerne.

Ifølge vores oplysninger og ifølge det, som premierministeren, hr. Cowen, fortalte os om de irske vælgere, stemte de irske vælgere i øvrigt ikke nej til EU. Faktisk sagde 80 % af de vælgere, der stemte nej, at de er EU-tilhængere. De er måske kritiske over for det ene eller det andet aspekt, men ifølge de irske myndigheder og alle de oplysninger, vi har til rådighed, kan dette ikke bare betragtes som et nej til EU.

Derfor må vi ikke skyde skylden på EU. Vi skal være beskedne, vi skal forstå vores fejl, vi skal acceptere kritikken, og vi skal gøre vores arbejde bedre i Bruxelles og Strasbourg, men vi skal ikke bare skyde skylden på EU, og vi skal forsøge at forstå, at magtens ansvar i dag - hvad enten det er på europæisk, nationalt, regionalt eller lokalt plan - er enormt, og at vi er nødt til at tackle dette med beskedenhed og ikke ved at give efter for lette, populistiske argumenter.

EU's omdømme bliver afgjort af de beslutninger, der træffes, og ikke af de forslag, der stilles. Beslutningerne træffes af Rådet og Europa-Parlamentet, ikke af Kommissionen. Det, der skader EU, er meget ofte karikaturen af EU's beslutningstagning. Det, der skader EU, er kritikken af EU-institutionerne, som undertiden endda kommer fra nogle meget engagerede europæere. Det, der skader EU, er meget ofte karikaturen af ikke blot vores institutioner, men også vores politikker.

Lad mig komme med et enkelt eksempel. De har alle hørt historien om de krumme agurker. Den er meget populær i Tyskland og i nogle af de andre lande. I mange år er EU blevet latterliggjort for at have fastlagt markedsføringsstandarder for agurker. Min Kommission har så foreslået, at de skulle afskaffes som et led i en revision, der omfatter 35 andre markedsføringsstandarder for fødevarer og grøntsager, som efter vores mening er unødvendige. Det er vores opfattelse, at vi kun bør beholde 10 ud af de 35 standarder. Men ved De hvad? Da vi sonderede holdningen hos medlemsstaterne, var et klart flertal imod denne ændring. Sådan er realiteterne. Det er vel ikke Bruxelles, der forsøger at presse noget ned over hovedet på medlemsstaterne, er det?

Vi agter dog ikke at stoppe, men vil stille dette forslag om, at disse unødvendige standarder afskaffes. Derefter må man enten finde sig i bureaukratiet eller holde op med at sige, at det kommer fra Bruxelles. Hvis der er noget, der er værre end bureaukratiet fra Bruxelles, er det de 27 nationale bureaukratier, der kommer til Bruxelles for at bede om en styrkelse af lovgivningen på Bruxellesniveau.

Så lad os bekæmpe unødigt bureaukrati, og lad os respektere subsidiaritetsprincippet. Det skal vi ikke gøre mod EU-institutionerne, men fordi vi ønsker at være tættere på de europæiske borgere.

Under forhandlingen nævnte man jorddirektivet. Det blev præsenteret som et eksempel på Bruxelles' overregulering. Jeg vil gerne minde Dem om, at det i november 2007 var Europa-Parlamentet, der stemte for jorddirektivet med et stort flertal ved førstebehandling. Så hvad vil De have? Hvis nogen bad mig om som kommissionsformand at ignorere Europa-Parlamentets afstemning, kunne jeg ikke gøre det. Det er nu

op til medlovgiverne, om dette direktiv bliver til lovgivning eller ej. Jeg må bede alle EU-tilhængere om ikke at gemme sig bag Kommissionen, hvis et flertal i Europa-Parlamentet stemmer på en anden måde, end nogle af Dem ønsker.

Det samme gælder for tilbagetagelsesdirektivet. Jeg hørte en af gruppeformændene kritisere tilbagetagelsesdirektivet, som Parlamentet netop har vedtaget, og præsentere det som et af EU's legitimitetsproblemer. Lad os være ærlige. Hvis EU-institutionerne selv sætter spørgsmålstegn ved den lovgivning, som de har vedtaget, så har vi virkelig et problem med hensyn til de europæiske borgeres støtte.

Det er vigtigt, for når et politisk parti eller en politisk leder på nationalt plan ikke er enig i bestemt beslutning, der vedrører lovgivningen, sætter de ikke spørgsmålstegn ved nationens, landets eller de nationale demokratiers legitimitet. I EU ser jeg til gengæld meget ofte, at når nogle politikere ikke er enige i en bestemt politik, sætter de spørgsmålstegn ved legitimiteten af vores europæiske proces. Det er uacceptabelt, og det er ikke en ærlig måde at gøre tingene på, hvis vi ønsker at gå videre med det europæiske projekt.

Det samme gælder for karikaturen af det sociale og liberale område. Vi er nu ved at gå videre med drøftelserne i Det Europæiske Råd om, hvorvidt vi skal tage de umiddelbare bekymringer hos de mest sårbare mennesker i vores samfund op. Kommissionens svar var klart: Lad os gøre det. Det er de mennesker, der er mest i nød, og vi er nødt til at gøre en indsats for dem nu. Hvis der er nogle europæiske instrumenter, så lad os bruge dem sammen med de instrumenter, vi har på nationalt plan. Jeg tror, at det er muligt at give både et strukturelt svar og et umiddelbart svar. Efter min opfattelse kan man godt både være tilhænger af markedspolitikker og sociale politikker.

Jeg tror, at den europæiske lejr nogle gange er unødigt delt på grund af den kunstige opdeling mellem dem, der ønsker en mere markedsorienteret tilgang, og dem, der ønsker en mere socialt orienteret tilgang. Efter min mening er det så afgjort muligt at være tilhænger af et indre marked og modstander af konkurrenceforvridende statsinterventionisme, men samtidig også modstander af den ultraliberalisme, der medfører skævhed i samfundet. Det er fuldt ud muligt at gøre begge dele på europæisk plan og ikke skærpe de ideologiske forskelle, der, hvis vi ikke tackler dem på den rigtige måde, kun vil hjælpe de ekstreme populistiske, der er modstandere af det europæiske projekt.

Vi har brug for en debat om disse spørgsmål, hvis vi skal fortsætte det europæiske projekt på en fortrøstningsfulde måde. Jeg mener, at det at skyde skylden på EU-institutionerne er meningsløst og selvdestruktivt for alle, der tror på det europæiske ideal.

Jeg vil også sige meget ærligt til Dem, at hver gang der er modgang - sådan som det ofte har været tilfældet i den europæiske integrations historie - udnytter nogle nationale politikere det til at forsøge at reducere EU-institutionernes rolle og svække Kommissionens rolle. Nogle foreslår endda, at Kommissionen ikke skal give sin mening til kende. Det vil jeg ikke acceptere. Kommissionen vil kraftigt forsvare Fællesskabets kompetencer og fællesskabsspørgsmål. Vi er modstandere af ethvert forsøg på at reducere EU's kompetencer, for efter min mening er problemet faktisk ikke, at EU's kompetencer er for vidtgående, men at de politikere, der skulle forsvare de europæiske idealer og det europæiske projekt, mangler overbevisning.

Min bøn er, at vi forsvare vores værdier, og at alle de, der arbejder her i EU-institutionerne i Bruxelles - og er stolte over at arbejde i Bruxelles - eller i vores hovedstæder eller overalt i Europa, står sammen i en ånd af partnerskab mellem alle vores institutioner og medlemsstaterne for at forklare, hvorfor vi har mere brug for Europa end nogensinde før. Vi skal ikke undskylde, at vi forsvare Lissabontraktaten, der tager sigte på at styrke EU's troværdighed, demokrati, sammenhæng og effektivitet. Lad os modigt fortælle de europæiske borgere, at Irlands nej ikke løste det problem, som Lissabontraktaten skulle løse, at der er hård konkurrence, at verden ikke venter på Europa, og at verden har brug for et Europa, som er mere tilstedeværende end nogensinde, ikke bare til gavn for borgerne, men også for at fremme EU's værdier.

Formanden. - Mange tak, hr. kommissionsformand. Tillad mig at sige - eftersom De henviste til principperne for EU-institutionernes arbejde - at EU-institutionerne skal lade være med at rette beskyldninger mod hinanden, og at hver institution bør spørge sig selv, hvilke opgaver den skal udføre. Jeg mener, at det er Kommissionens og Parlamentets fælles ansvar at forsvare EU og at arbejde hårdt på at undgå, at vi vender tilbage til et simpelt samarbejde mellem regeringerne. Det er den fælles opgave, der forener os, og jeg vil gerne endnu en gang takke Dem for, at De gav udtryk for disse principper i Deres afsluttende bemærkninger.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. - (IT) Det slovenske formandskab er blevet kastet ud i en af de mest alvorlige kriser i EU's nyere historie. Den irske nej sætter spørgsmålstegn ved hele Lissabonplanens arkitektur.

Vi er nødt til at handle nu. Jeg mener ikke, at vi kan udsætte et temposkift i institutionerne, et temposkift, der også omfatter beslutningsprocedurerne. I de senere år har EU som helhed altid været nødt til at rette sig efter tempoet hos den langsomste partner. Måske er det på tide at undersøge nye måder, hvorpå man kan give de lande, der ønsker større integration og inddragelse, mulighed for at opnå netop dette.

De, der mener, at vi bør gå langsommere til værks, bør have mulighed for et forstærket samarbejde med EU's medlemsstater. Tiden er afgørende. Det er vigtigt, at alle aktører på scenen - hver inden for deres eget kompetenceområde - er i stand til at tackle denne meget vanskelige situation.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Det irske nej, som den irske befolkning på demokratisk og uafhængig vis gav udtryk for - på grund af en forfatningsbestemmelse var irerne de eneste, der fik lov til at give deres mening til kende i en folkeafstemning - er et stort tilbageskridt for forsøget på at gennemtvinge et tidligere forkastet udkast til traktat ved hjælp af uacceptable løgne og tydelige fiduser, hvor man ikke respekterer den franske og nederlandske befolknings vilje, men forsøger at omgå den.

Det irske nej betyder, at Lissabontraktatens ratificeringsproces i EU skal afsluttes og stedes til hvile én gang for alle. Faktum er, at uanset hvor meget man prøver at krybe udenom eller vildlede, står der i Fællesskabets traktater, at hvis blot et enkelt land siger nej til et udkast til traktat, kan det ikke træde i kraft.

Ikke desto mindre forsøger EU-institutionerne ved at bruge det slogan, som fru Merkel og hr. Sarkozy straks kom med - og uden respekt for den irske befolknings ønsker - at give indtrykket af, at der ikke er sket noget, at insistere på, at vi skal fortsætte ratificeringsprocesserne, og at vinde tid (foreløbig indtil EU-topmødet i oktober), idet man (endnu en gang) prøver at isolere, lægge pres på og afpresse den irske befolkning (en befolkning, som man tvinger til at gentage folkeafstemningerne om EU-traktater, hver gang det bliver et nej).

Dette er kort sagt skandaløst!

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. - (FI) Sjældent har jeg været så enig med PPE-DE-Gruppens formand, Hartmut Nassauer, som jeg er i dag. I sin tale analyserede hr. Nassauer årsagerne til, at resultatet af den irske folkeafstemning blev, som det blev, og jeg er helt enig med ham.

Irland stemte nej til EU og dermed også til Lissabontraktaten. EU er selv nødt til at finde årsagerne til dette.

Kommissionen lader til at være en teknokratisk institution. Bruxelles irriterer befolkningen mere og mere og synes at være et vanvittigt bureaukrati, der opfører sig despotisk.

Jeg deler hr. Nassauers ønske om, at flere beslutninger bliver truffet på medlemsstatsplan.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. - (PL) Det slovenske formandskab har nået nogle meget vigtige resultater. I denne periode blev det besluttet at optage Slovakiet i euroområdet. Det blev besluttet at placere Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi i Budapest. Vi var faktisk ikke så glade for denne beslutning, eftersom vi havde forventet, at EIT's hovedkvarter kom til at ligge i Wrocław. Et andet vigtigt skridt for mange lande, herunder Polen, var deltagelsen i Schengenområdet. Afskaffelsen af den interne grænsekontrol i de lande, der er med i dette område, er en virkelig vigtig ændring, der både har praktisk og psykologisk betydning. Begrebet "fri bevægelighed for personer" ser helt anderledes ud, når der ikke er nogen grænsekontrol. Det slovenske formandskabs fine resultater er endnu mere opmuntrende, fordi landet ikke har været med i EU ret længe.

Det skal siges, at den sidste del af formandskabet viste sig at være en yderst vanskelig periode, fordi Lissabontraktaten blev forkastet ved den irske folkeafstemning. Både formandskabet og EU som helhed kom til at stå i en paradoks situation. Vi skal udvise respekt for dem, der har ratificeret traktaten, men vi skal udvise samme respekt for dem, der forkaster traktaten. Desuden gav spørgsmålet om, hvordan de lande, der endnu ikke har afsluttet ratificeringsprocessen, skal forholde sig, også anledning til heftig debat. De har naturligvis ret til at afslutte processen. Der er ingenting, som afholder præsident Lech Kaczyński fra at holde sine løfter og hurtigt undertegne ratificeringsinstrumentet.

Vytautas Landsbergis (PPE-DE), skriftlig. - (EN) Jeg har flere bemærkninger til de undertiden vildledende betegnelser, der også er blevet brugt her. "Det irske folks vilje", "den irske sag", "det irske nej", "Irlands beslutning, Lissabontraktatens død" - alle disse og lignende ord bør vi glemme. Resultatet af afstemningen i Irland skal respekteres, men ikke mytologiseres på en urealistisk måde. Hvis størstedelen af dem, der deltog

i afstemningen, gav udtryk for deres uenighed og manglende tillid til den irske regerings politikker om det vigtigste eksterne spørgsmål, er den sande politiske fortolkning af det et spørgsmål for det irske samfund. Men der er brug for andre foranstaltninger for at kunne foretage en realistisk vurdering af, hvad der skete.

De, der stemte nej, udgør kun en tredjedel af den samlede irske vælgerskare. Resultatet blev afgjort af 4 % af de faktiske vælgere. Derfor er der ikke nogen grund til at rose eller bebrejde hele den irske befolkning. Valgstatistikker viser, at irske mænd stemte ja, mens kvinderne stemte nej. Der var flere politisk aktive kvinder i Irland, eftersom mændene formodentlig blev på pubberne. Mens yngre mennesker stemte nej, stemte omkring 60 % af alle over 55 år ja, formodentlig fordi de er mindre følelsesbetonede og mere eftertænksomme. Som De kan se, er der flere identiteter i Irland og ikke bare to, som det er alt for let at betegne som heltmodige demokrater eller forbandede EU-modstandere. Vi bør hverken rose eller bebrejde hele den irske befolkning, når kun halvdelen af dem stemte, og regeringen også viste ligegyldighed. Jeg foreslår, at vi er realistiske og korrekte. Ellers bliver EU nødt til at spørge Irland, om det ønsker at deltage i Lissabontraktatens Europa eller ej.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. - (PL) Dagsordenen for EU-topmødet i Bruxelles i juni 2008 afspejler overordnet set ikke de virkelige udfordringer, som EU står over for. Den sociale uro i mange lande som følge af de høje priser på energi og fødevarer burde få advarselslamperne til at lyse hos EU's ledere, som er bekymrede over Irlands nej til Lissabontraktaten. Vi er nødt til at finde nogle svar på de bekymringer, som de europæiske borgere har i dag, og som tydeligt er kommet til udtryk i mange byers gader, også i Bruxelles. Det er ikke tilstrækkeligt at udtænke ambitiøse planer for vedvarende energi og miljøbeskyttelse. Disse planer risikerer faktisk at medføre yderligere omkostninger og forringe Europas konkurrenceevne på verdensmarkederne. De risikerer at gøre uroen større i stedet for at gøre den mindre.

Det rigtige svar ville være at fastlægge en europæisk strategi til bekæmpelse af høje fødevarer- og energipriser og beskytte de ugunstigt stillede husholdninger. I den forbindelse bør den fælles landbrugspolitik tages op til revision. Før der sker en diversificering af energikilder og vektorer, er det afgørende vigtighed at liberalisere det europæiske marked, så der bliver skabt et gensidigt forbundet system, som kan beskytte de enkelte lande mod energiapresning. Dette kan kun ske, hvis de 27 medlemsstater beslutter at gøre fælles front mod eksterne energileverandører som Gazprom. Som det er nu, står den tendens til at indgå bilaterale aftaler, som man ser i Tyskland, Italien, Østrig, Bulgarien, Ungarn og Grækenland, i vejen for, at dette sker. Lissabontraktaten er ikke en nødvendig forudsætning for europæisk solidaritet på energiområdet.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. - (SK) På denne junidag ser vi tilbage på seks måneders slovensk formandskab, der nu nærmer sig sin afslutning.

Jeg vil gerne tilslutte mig alle dem, der lykønskede det slovenske formandskab under forhandlingen i dag. Slovenien, der ofte forveksles med Slovakiet, er et tydeligt eksempel på, at en lille medlemsstat kan opfylde sin rolle i EU med bravur.

For Slovakiet, som er det land, jeg kommer fra, repræsenterer det slovenske formandskab en historisk tidsperiode, eftersom det var under Sloveniens formandskab, at beslutningen om at optage Slovakiet i euroområdet blev truffet.

Jeg vil gerne takke det slovenske formandskab for dets konstruktive tilgang til forbedringen af EU's indre marked. Den varepakke, som Europa-Parlamentet vedtog med det slovenske formandskabs hjælp, er en grundlæggende forudsætning for revisionen af andre sektordirektiver, f.eks. legetøjsdirektivet eller direktivet om kosmetik og byggevarer.

Jeg vil dog gerne give udtryk for min utilfredshed med den forhastede beslutning, der blev truffet på junitopmødet om at ophæve EU-sanktionerne mod Cuba én gang for alle uden først at foretage en grundig analyse af alle aspekter af cubanernes tilværelse. Jeg opfordrer EU's medlemsstater til fortsat at forlange demokrati og borgerlige rettigheder på Cuba.

Jeg tror, at EU efter dette tiltag vil insistere endnu kraftigere på, at den cubanske præsident, Raúl Castro, straks løslader alle politiske fanger på Cuba.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. - (ET) Med den irske folkeafstemnings nej blev EU en interessant sammenslutning. En Union, der tidligere havde galopperet derudad, tabte hovedet ved de første folkeafstemninger, men har nu tvunget sin egen hest ind i en blindgyde. Det lader heller ikke til, at forhandlingen kastede særlig meget lys over spørgsmålet.

Jeg vil komme med et par bemærkninger. Først vil jeg give udtryk for min forargelse over nejkampagnens slogan i Irland, nemlig "Europa har behandlet Irland pænt. Lad os sørge for, at det stadig bliver tilfældet!" Det er simpelthen skandaløst. Jeg mener ikke, at EU-skeptikernes synspunkt er rigtigt, og at vi er nødt til at begrave Lissabontraktaten, fordi den irske befolkning har talt.

Samtidig må vi ikke lægge pres på den irske regering. De skal naturligvis selv bestemme, hvad der skal gøres nu.

Jeg vil også gerne understrege, at politisk sabotage bliver mere og mere almindeligt i Europa, og at der i nogle lande har været tilfælde med "hvis De vil have os til at ratificere, skal vi have noget til gengæld". Desuden taler man hele tiden om et demokratisk underskud, selv om der ikke er nogen folkelig konvergens om vigtige EU-spørgsmål, heller ikke når der er mulighed for høring.

Resultatet af den irske folkeafstemning viser, at Europas succes går tabt på grund af en overdosis af tvivlsom, offentlig mening. Personlige luner bliver automatisk vigtigere end almenvellet, og kortsigtede valg står i vejen for langsigtede visioner.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. - (EN) Jeg glæder mig over Det Europæiske Råds resultater, eftersom man bifaldt Irlands forslag om at vende tilbage til Irlands nej til Lissabontraktaten på Rådets møde den 15. oktober 2008, så den irske regering har rigelig tid til at komme med nogle idéer til, hvordan traktaten kan reddes.

Jeg er især glad for, at det irske nej ikke får indflydelse på den planlagte ratificeringsproces i de andre medlemsstater. Eftersom irerne havde mulighed for at forkaste traktaten i dette kritiske øjeblik, skal alle de andre medlemsstater have mulighed for at gå videre, så irerne kan vende tilbage til deres beslutning, når tiden er moden. Jeg er sikker på, at tiden vil løse problemerne og bane vejen for et reformeret EU.

Bortset fra Lissabontraktaten drøftede Det Europæiske Råd også millenniumudviklingsmålene og lovende radikale reformer for at øge bistandens effektivitet, der bygger på en fuldstændig gennemførelse af Pariserklæringen af 2005 om bistandseffektivitet og den europæiske udviklingskonsensus af 2005. Jeg håber, at Det Europæiske Råd denne gang vil handle i overensstemmelse med sine løfter.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. - (DE) Irlands nej til reformtraktaten var måske nok et nederlag for den europæiske udvikling, men er ikke nogen grund til, at EU standser processen. Vi skal tage det irske nej alvorligt, og vi kan ikke bare gå tilbage til "business as usual". Vi bør arbejde på at forbedre kommunikationen med EU's borgere. Navnlig i tider med økonomisk uro er det vigtigt, at vi tilbyder folk nogle løsninger.

De udfordringer, som Europa står over for, bliver ikke mindre. Stigende olie- og fødevarerpriser er et tegn på, at tiden med billige fossile brændstoffer og fødevarer er forbi. Europa skal ikke bare tilpasse sig til klimaændringerne, men også til de høje energipriser. Energieffektivitet og bæredygtig energiforsyning bør være langsigtede EU-målsætninger. Hvis en husholdnings energiforbrug reduceres på en bæredygtig måde, vil omkostningerne også blive reduceret. Dette er både til gavn for klimaet og befolkningen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. - (PL) Forkastelsen af Lissabontraktaten ved den irske folkeafstemning er et nederlag, der burde give anledning til alvorlige overvejelser i EU-institutionerne og i medlemsstaternes regeringer.

Hvad drejede det sig om? Hvem udførte ikke deres opgave ordentligt? Forstår samfundet ikke politikerne? Eller er det måske politikerne, der har mistet følingen med almindelige mennesker?

Fejlen ligger både hos EU-institutionerne og de enkelte landes regeringer. De sørgede ikke for en ordentlig informationskampagne. Der mangler information, som er skrevet på et klart og enkelt sprog, som den almindelige borger forstår.

Dette viser ikke bare, at der er en total mangel på planlægning frem i tiden, men også, at der er en total uvidenhed om sociale holdninger og EU-borgernes syn på Lissabontraktaten.

Resultatet af den irske folkeafstemning viser også, at der i øjeblikket mangler intern sammenhæng i EU. Medlemsstaternes regeringer fremstiller ofte sig selv, som om de er i opposition til EU-institutionerne, og bebrejder dem alle fejltagelser eller upopulære beslutninger. Det er alt for let at skyde skylden på anonyme EU-bureaukrater, der ikke altid er klar over almindelige menneskers situation. Dette fører til en negativ attitude over for EU og EU-institutionerne. Vi bør holde op med at dele os op i "os og dem". Vi er alle sammen EU!

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *skriftlig*. - (RO) Lissabontraktaten og det irske nej var det første punkt på Rådets dagsorden på møderne den 19.-20. juni. Mere end to tredjedele af medlemsstaternes parlamenter har allerede ratificeret traktaten. Den irske regering bad om, at situationen blev taget op igen på Rådets møde i oktober 2008. Den irske befolknings afgørelse viser borgernes forventning om, at EU kommer med en løsning på deres hverdagsproblemer, dvs. arbejde, sociale forhold, de stigende energi- og fødevarerpriser, klimaændringerne og de demografiske ændringer.

Rådet bekræftede nødvendigheden af, at man hurtigt vedtager pakken af foranstaltninger med hensyn til energi og klimaændringer, eftersom mangfoldige energikilder i EU og en bedre energieffektivitet er af afgørende betydning for EU's økonomiske udvikling. Rådet understregede vigtigheden af investeringer i innovation, forskning og udvikling af landbrugsproduktionen og gjorde opmærksom på de sociale og miljømæssige virkninger af produktion og brug af biobrændstof inden for og uden for EU.

Jeg bifalder Rådets faste løfte om at støtte alle medlemsstaternes deltagelse i visumfritagelsesordningen, så man sikrer fuldstændig gensidighed for rejser uden visum og USA's ligebehandling af alle EU-borgere.

Jeg bifalder Rådets løfte om at fremme det regionale samarbejde, navnlig i Sortehavsområdet og i de vestlige balkanlande.

4. Parlamentets sammensætning: se protokollen

5. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

6. Tidspunkt for næste møde: se protokollen

7. Afbrydelse af sessionen

Formanden. - Jeg erklærer Europa-Parlamentets session for afbrudt.

(Mødet hævet kl. 11.45)